

Luminătorul

REVISTA ASOCIAȚIEI BISERICILOR BAPTISTE ROMÂNE DIN SUA ȘI CANADA

Anul 98 :: MARTIE-APRILIE 2010 :: www.romanianbaptists.org

și sângele lui **Isus**
Hristos, Fiul Lui, ne
curățește de orice păcat.

1 Ioan 1:7

CUPRINS

4 Ziua prezentării
lui Isus Mesia ca
Rege

6 Hristos e viu,
Aleluia

8 A murit,
dar este viu

10 BIBLIA - un mesaj
extraterestru

16 Intră în prezența
divină

20 A Call to Holiness

22 Locul copiilor în
familie

27 31 qualities of a
godly women

28 ȘTIRI

Asociația nu sunt „ei”, nici „noi și ei”, ci
„eu și cu tine”

NU UITAȚI SĂ VĂ ABONAȚI LA „LUMINĂTORUL” !

Prețul unei reviste este de \$2.50 (\$30 pe an).
Încurajăm abonarea „în bulk” pe biserici.

Abonamentele se fac la Cornel Ciba
2624 Chalet Pl, Chino Hills, CA 91709
Tel: (909)248-1024 | E-mail: cornel.ciba@gmail.com

Contribuțiile pentru fondul de misiune se fac la Ion Cotârlă
3015 W. Kilburn Rd., Rochester Hills, MI 48306
ioncotarla@gmail.com

Luminătorul

Revista Asociației Bisericii Baptiste Române
din USA și Canada.

48 biserici - 5.500 membri

Președinte:

Daniel Brânzei (714)670-7772
danbranz@sbcglobal.net

Secretar General:

George Dancea (847)774-6199
gdancea@comcast.net

Vicepreședinte Vest:

Nelu Cinteau
Cinteanu@aol.com

Vicepreședinte Est:

Teofil Cocean (770)640-7460
tcocian@hotmail.com

Vicepreședinte Canada:

Ionel Păsui (519)743-4736

Secretar Vest:

Eusebiu Rusu
erusu50@yahoo.com

Secretar Est:

Simion Plăcintă
placintasimion@yahoo.com

Președinte Comisia Pastorală:

Dan Paul
dipaul2002@hotmail.com

Membru Comisia Pastorală:

Cornel Drăgoi
Octavian Doboș

Președinte Comisia de Misiune:

Viorel Clintoc
vclintoc@hotmail.com

Membru Comisia de Misiune:

Nelu Pășcuț
Radu Știr
Matei Isudor

Președinte Comisia Școlilor Duminicale:

Florin Filip
erbcvancover@yahoo.com

Membru Comisia Școlilor Duminicale:

Aurel Mateescu
George Bisorca

Arhivar, Comisia de rezoluții:

Nelu Ciorbă

Casier Misiune:

Ion Cotârlă (248)373-7324
ioncotarla@gmail.com

Casier administrativ:

Moise Filipescu (818)240-6368
Cornel Ciba

Design:

Marius Șerban
mario.print@gmail.com

Tipar și expediere:

Teofil Cocean - Atlanta

REGELE MIRE

I.L. Caragiale purta la el două cărți: <Mersul trenurilor> ca să știe cum să ajungă la destinație pe pământ și Biblia ca să ajungă la destinație în cer. Ce face cartea aceasta așa de deosebită?

Apostolul Pavel ne spune că există o întâietate a Iudeului în istorie și aceasta din cauză că <lor le-au fost încredințate cuvintele lui Dumnezeu> (Romani 3:2). Termenul folosit de Pavel în original este <oracolele lui Dumnezeu>. Apostolul folosește intenționat un termen cu încărcătură de revelație profetică. În lumea antică, <oracol> era un mediu prin care divinitatea se adresa muritorilor de dincolo de cortina eternității. În Grecia, <oracolul din Delhi> era o femeie care comunica cuvintele zeului Apolo.

Biblia conține revelația (descoperirea) planului pe care-l are Dumnezeu cu omenirea. Acest plan poate fi redus la două expresii: paradisul pierdut (în cartea Genezei) și paradisul recâștigat (proces descris în celelalte cărți ale Bibliei).

Planul profetic poate fi însă explicat cel mai bine prin două metafore foarte evidente în paginile Bibliei: metafora Împărăției și metafora Nunții fiului de împărat.

Pierdută prin căderea lui Adam, domnia omului peste împărăția pământului trebuie acum recâștigată și restaurată prin Isus Hristos, Adamul de la urmă.

O împărăție are patru elemente caracteristice: un popor, un sistem de legi, un teritoriu și un... împărat.

Ca să formeze un popor distinct de celelalte, Dumnezeu l-a chemat pe Avram din Caldeea (Gen. 12), i-a înmulțit familia până la nivelul celor douăsprăzece seminții-triburi, i-a coborât-o în incubatorul Egiptului unde i-a transformat dintr-o familie într-o națiune și i-a scos <cu mână tare> ca să-i strămute în țara promisă lui Avraam.

Pe drumul spre Canaan, la Sinai, Dumnezeu le-a dat un sistem de legi fără egal în legislațiile celorlalte popoare.

Sub conducerea lui Iosua, Dumnezeu Și-a dus apoi poporul în Canaan și le-a dat în stăpânire țara. Le-a împărțit-o și i-a lăsat o vreme sub administrația unor judecători. Evreii s-au comparat însă foarte repede cu împărățiile celorlalte popoare și și-au dat seama că le lipsește un... împărat.

Fără să mai aștepte inițiativa divină au cerut să li se dea un împărat dintre ei. Gestul lor a însemnat o lepădare a statutului lor unic în istorie și o amânare a împlinirii planului lui Dumnezeu cu ei (1 Samuel 8:7). Dumnezeu i-a lăsat să guste falimentul alegerii lor pe vremea împăraților și i-a strămutat apoi în Babilon ca să-i vindece de pornirile lor nesupuse.

Este interesant că de pe vremea Babilonului și până astăzi evreilor nu le-a mai trecut prin minte să mai ceară un împărat. S-au convins că este mai bine să-L aștepte pe Mesia cel promis și pregătit de Dumnezeu.

În această stare i-a găsit venirea Domnului Isus în debutul Noului Testament. El a venit la ai Săi, dar ai Săi nu L-au primit. Vestit de îngeri, anunțat de magi (Mat. 2:2) și prezentat de solul împărătesc Ilie - Ioan Botezătorul, Isus nu i-a putut convinge că este Împăratul vestit de planul profetic. Greșeala lor a fost subliniată simbolic de Pilat prin inscripția așezată deasupra Crucii: <Isus din Nazaret, Împăratul Iudeilor> (Marcu 15:26). Apostolul Petru le predică evreilor despre greșeala lor, anunțându-le revenirea celui ce <a fost rânduit mai dinainte pentru voi: Isus Hristos, pe care cerul trebuie să-L primească până la vremea așezării din nou a tuturor lucrurilor: despre aceste vremi a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi prooroci din vechime> (Fapte 3:18-21). Biserica mijlocește și astăzi pentru

venirea Împărăției (Mat. 6:10). Despre această logică a lucrurilor și despre imperativul domniei lui Hristos vorbește și apostolul Pavel: <Pentru că TREBUIE ca El să împărătească...> (1 Corinteni 15:24-25).

Metafora Nunții este evidentă pentru cei care știu rânduielile evreilor. Soțul și soția erau <aleși> unul pentru celălalt înainte să se cunoască prin hotărârea părinților și prin mijlocirea unei <pețitoare> (Isaia 49:6). La maturitate, tatăl își prezenta fiul (Mat.3:14), care se ducea să pețescă fata. După logodnă (2 Cor. 11:1-4), fiul se întorcea (Fapte 1:9-11) la casa părintească pentru a pregăti un loc (o cameră) pentru viața de după nuntă (Ioan 14:1-4). Când și această pregătire era făcută, băiatul în alai cu ceilalți băieți ai satului se ducea să ia de acasă fata, o trecea într-un alai la care se alăturau celelalte fecioare din sat (Mat. 25:1-13) spre casa de ospăț și intrau să sărbătorească. Tatăl băiatului dădea tuturor invitaților o haină nouă ca și dar de nuntă, iar prietenul mirelui se îngrijea ca toate lucrurile să meargă strună (Ioan 3:22-30). În toiul bucuriei generale (Apoc. 19:7-9), mirele și mireasa intrau în camera lor unde deveneau <un singur trup> (Efes. 5:31-32).

Cele două metafore, Împărăția și Nunta se întâlnesc în ceasul apoteotic al marilor împliniri profetice din ultima carte a Bibliei (Apocalipsa 19:6-9).

Iar aceste două metafore își trăiesc împlinirea pentru că a existat o Cruce și un Calvar pe care Dumnezeu a plătit plata păcatelor noastre și ne-a învrednicit să-i fim Popor și Mireasă. 🔥

Daniel Brânzei

Ziua prezentării lui Isus Mesia ca Rege

Incă din pruncie am fost fascinat de Intrarea Triumfală a Domnului Isus în Ierusalim. Marea mea dilemă era cum de toată acea mulțime s-a adunat ca să-L întâmpine pe Isus! Ierusalimul forfotea de oameni preocupați... și prea ocupați pentru a finaliza unele lucruri neterminate. Așa se întâmplă în pragul sărbătorilor. Așa a fost dintotdeauna, dar de data aceasta situația era specială deoarece Sărbătoarea Paștelor se apropia cu repeziciune.

Fostul tâmplar din Nazaret, Rabinul care cutreierase Iudeea și Galileea, cel pe care mulți îl considerau Mesia, era la porțile Ierusalimului. Venind dinspre Betania, cobora pe Muntele Măslinilor cu direcția clară de a intra pe Poarta Aurită ce dădea spre Templu. Această imagine este atât de încărcată cu elemente vechi testamentale și contemporane Domnului Isus încât nu găsesc cuvinte potrivite să o calific! Este o imagine în care strălucește puternic suveranitatea lui Dumnezeu. Vechiul Testament descrie atât de specific și clar acest moment,

încât ai fi tentat să crezi că Zaharia, Daniel și Psalmistul ar fi fost martori oculari ai Intrării. Profetul Zaharia prezintă modalitatea în care Mesia urma să intre în Ierusalim. **Măgărușul pe care Domnul Isus îl călărea nu era un moft personal, ci o predică în sine.** Măgărușul este corespondentul lui Bucefal al lui Alexandru Macedon, la același moment al intrării în Ierusalim surprins de profeția bătrânului profet. Zaharia 9:9 descrie scena cu lux de amănunte, inclusiv faptul că măgărușul era mânz, care era încă sub protecția măgăriței, mama lui. Luca surprinde acest aspect prin cuvintele Domnului Isus „...măgăruș legat, pe care n-a încălecat nimeni niciodată...” (19:30). Mânzul era o referință clară despre Mesia, un indiciu ce spulbera orice îndoială: Isus era Mesia.

Din negura vremurilor, Daniel indica cu precizie matematică momentul prezentării lui Isus ca Rege. În Daniel 9:25,26 sunt imprimare cuvintele îngerului Gavril care indicau ziua în care Isus urma să intre în Ierusalim. Profeția subliniază 69 de săptămâni

de ani până la aceste evenimente, iar scurgerea anilor urma să fie inaugurată de „darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului.” Pentru că profeția este legată de cetatea Ierusalimului și de zidurile lui (cuvântul „charuts” tradus de Cornilescu prin „gropi” în v. 25 înseamnă de fapt „ziduri”), această poruncă își găsește materializarea în edictul prin care Artaxerxe îl desemna pe Neemia să reconstruiască zidurile Ierusalimului (Neemia 2.1).

Această poruncă se deosebește de cea a lui Cir dată lui Zorobabel (Ezra 1), sau de cea dată de același Artaxerxes lui Ezra (Ezra 7). Deosebirea fundamentală constă în faptul că porunca dată lui Neemia avea o încărcătură politică și nu religioasă, ce includea reconstruirea cetății Ierusalimului ca centrul unei provincii controlată de noul guvernator Neemia, nu a Templului.

Pentru că vorbeam de o precizie matematică, voi folosi puțină matematică. Împăratul Artaxerxes Longimanus a domnit între 464-424 î.H., ceea ce face ca darea poruncii să fie în anul 444 în luna Nisan. Profeția din Daniel vorbește despre 69 de săptămâni de ani, adică de 483 de ani. Din profețiile din Daniel (7:25; 9:27; 12:7) și Apocalipsa (11:2,3; 12:6,14; 13:5) relatează aceeași perioadă de timp, deducem că anul calendaristic biblic avea luna formată din 30 de zile (42 de luni = 1.260 de zile = o vreme, două vremi și ½ de vremi = ½ săptămână). Dacă înmulțim cei 483 de ani cu 360 de zile cât are un an, ajungem la 173.880 zile, ceea ce înseamnă 476 de ani solari și 27 de zile.

Începând din 4 martie 444 ziua în care s-a dat porunca de către Artaxerxes Longimanus, calculând cei 476 de ani și 27 de zile, ajungem la 29 martie 33 d.H., adică la Ziua Intrării Triumfale în Ierusalim a Regelui! Într-adevăr Mesia urma să fie omorât în mod violent, dar finalitatea era că El nu va fi afectat de această moarte. Această referință puternică despre Înviere este surprinsă încă din vremea lui Daniel!

Dacă Zaharia se ocupa de modalitatea și Daniel de momentul Prezentării lui Isus ca Rege, Psalmistul este preocupat de semnificația acestei prezentări: Isus urma să moară. O altă predică în sine au fost sloganul rostit în acea zi „Binecuvântat este Împăratul care vine în Numele Domnului” (Luca 19:38

conform Psalmul 118.26). Contextul este atât de impregnat cu atmosfera Săptămânii Patimilor încât este greu respirabil! Piatra (Isus) care urma să fie lepădată (crucificarea) a fost pusă în locul care i se cuvenea (la încheierea clădirii se pune așa numita piatră de căpătâi), iar acest lucru a fost făcut de Dumnezeu (învierea). Totul este atât de clar, atât de divin!

Modul în care s-au împlinit Scripturile cu exactitate matematică este un motiv în plus să ne încredem în Dumnezeu și în Cuvântul Său cel sfânt. Unii au pretins că Biblia este plină de greșeli și că nu este o Carte de încredere. Biblia nu este o colecție a gândurilor oamenilor despre Dumnezeu, ci colecția gândurilor și acțiunilor lui Dumnezeu în lumea aceasta mărginită. Scripturile trebuie să fie importante pentru ucenicii lui Isus, pentru că nici o altă ocupație nu dă satisfacțiile pe care acestea le dau când sunt înțelese!

Deși aceste încărcături vechi testamentale sunt importante, totuși a fost mai mult decât atât pentru a aduna mulțimi în jurul lui Isus la porțile Ierusalimului. Într-adevăr a fost nevoie de mult mai mult! Isus a fost cel ce a orchestrat și a determinat ca aceste mulțimi să-L aștepte cu sufletul la gură. Totul a fost pregătit cu minuțiozitate și a început cu multe luni înainte. Pe parcurs Isus a provocat din ce în ce mai tare mulțimile și conducerea religioasă a timpului Său!

Cu ocazia Sărbătorii Corturilor (în prima parte a lunii Octombrie) Isus a făcut o vizită la Ierusalim. Luca 9:51 descrie plecarea Sa la sărbătoare, iar Ioan 7:2-10:21 descrie câteva evenimente care s-au întâmplat în acest timp. După sărbătoare Isus a rămas în Iudeea, chiar dacă a evitat Ierusalimul. Intenționând să satureze acel teritoriu cu mesaje despre mesianitatea Sa, Isus trimite 70 de ucenici, doi câte doi, pentru a mărturisi despre acest adevăr (Luca 10:1-24). În tot acest timp, Isus învăța norodul.

O a doua vizită la Ierusalim o face Isus la Sărbătoarea Dedicării (ultima parte a lunii Decembrie). Luca 1:22 descrie călătoria lui Isus la Ierusalim, iar Ioan 10:22-39 descrie câteva evenimente întâmplate în acest răstimp. După sărbătoare, Isus călătorește în Perea, o regiune situată la Est de Iordan. Scopul

lui Isus a fost să scape de ostilitatea evreilor din Iudeea care puteau face apel la autoritatea romană mai ușor decât în Perea. Isus se întoarce în locul unde a fost botezat în urmă de trei ani și rămâne în această regiune timp de trei luni și jumătate spunând multe pilde și continuând pregătirea ucenicilor:

Următoarea vizită la Ierusalim este făcută în Betania (3 kilometri de Ierusalim) pentru a-l învia pe Lazăr.

După această minune, Isus se retrage în Efraim, un oraș micuț la câțiva km Nord de Ierusalim. Aici rămâne cu ucenicii ascunzându-se de dușmani până la ultima călătorie spre Ierusalim (Ioan 11:54-56). Evenimentul învierii lui Lazăr se petrece cu aproximativ 6-8 săptămâni înainte de Sărbătoarea Paștelor. Ioan este cel ce descrie amănunțit minunea, deoarece aceasta a fost făcută în mod intenționat într-un stil spectaculos, ca dovadă a mesianității Domnului Isus și pentru a-i conferi credibilitate.

Ultima vizită la Ierusalim are o traiectorie tare interesantă deoarece Isus în loc să vină din Efraim direct la Ierusalim, merge spre Nord și apoi vine prin Perea cu grupuri de pelerini, spre Ierihon, pentru a rămâne în Betania. În timpul retragerii în Efraim, liderii religioși, deoarece nu știau unde este, au hotărât să-L omoare, de aceea au cerut sprijinul populației (Ioan 11:54,57).

Plecând spre Nord, Isus este provocat de niște Farisei să își găsească refugiul în Iudeea, ca să-L ispitească... dar Isus le răspunde că Ierusalimul nu o să-L vadă decât atunci când vor zice: „Bindecuvântat este cel ce vine în Numele Domnului” (Luca 13:31-35). Călătorind în curentul principal de pelerini spre Ierusalim, Isus a proclamat cu claritate mesianitatea Sa rostind pilde, vindecând bolnavi, provocând oameni ca tânărul bogat și ca Zacheu să își trăiască autentic credința.

Ajungând în Betania vineri după-amiază, Isus rămâne acolo cu prietenii Săi, dar pelerinii au căutat să ajungă cât mai repede în Ierusalim deoarece venea Sabatul. Cu această ocazie, Isus a transmis un mesaj clar: venea la sărbătoare, ziua intrării era cea dintâi a săptămânii (duminică), și că avea să joace dur. În Betania lui Isus i se pregătește un ospăț unde Maria îl unge cu mir. Iuda o

ceartă, dar Isus îi ia apărarea. Din acel moment Iuda complotază împotriva lui Isus.

Isus a orchestrat Intrarea în Ierusalim... ea nu s-a întâmplat pur și simplu! Acest fapt aduce pace în inimile noastre deoarece știm că Dumnezeu nu este indiferent la ceea ce se întâmplă pe pământ. Motivul pentru care Dumnezeu ne provoacă este că vrea să-L cunoaștem mai bine și că vrea o închinare autentică! Isus nu a forțat lucrurile, ci le-a determinat! Interesant mod de lucru!

La apariția lui Isus, pelerinii nu mai puteau de bucurie și și-au exprimat neîngrădit entuziasmul! Scriptura se împlinea sub ochii lor! Fariseii au obiectat față de această asociere a Scripturilor cu evenimentul Intrării, deoarece în perspectiva lor nu mulțimea putea decide cine este Mesia, ci numai ei... cei competenți! Isus totuși dă libertate mulțimii în aclamare, deoarece Mesia trebuia recunoscut public. Dumnezeu nu este o persoană smerită în sensul în care acceptă puțină recunoaștere și gata! Dumnezeu cere toată atenția și închinarea noastră! Așa a fost, așa este și așa va fi pentru toată eternitatea.

Mulțimea aclama Osana... mântuiește-ne! Dar Isus știa că următoarele zile urmau să testeze inimile entuziasmate de acum. Puțin mai târziu, aceleași voci vor spune: mântuiește-te pe tine însuși! Deși ipocrizia oamenilor este mare, totuși Isus a spus că dacă în acel moment oamenii ar fi încetat să strige, pietrele ar fi preluat cu bucurie această slujbă.

Uneori Isus ne provoacă, ne determină... ne vizitează și prima și a doua și a treia dată... și nimic! Poate ici-colo cuvinte frumoase, fapte scilipitoare, sacrificii majore am spune noi... dar în rest NIMIC!

Regele Isus merită o prezentare pe cinste... dar nu doar pentru o zi! Așa cum în vechime Scriptura și orchestrarea evenimentelor de Isus au fost convergente într-un singur punct: Ziua Prezentării lui Isus ca Rege, suntem și noi tentați să avem o memorie scurtă. O zi importantă, entuziasmantă, dinamică și atâta tot. Peste o săptămână suntem împreună cu ceilalți care strigă: Răstignește-L!

Regele Isus vrea o prezentare pe cinste
ÎN TOATE ZILELE! 🔥

Cristian Pană

Hristos e viu, Aleluia!

Cu mulți ani în urmă poporul italian trecea prin momente de criză. Mii de tineri au fost convocați la o mare întrunire în una din piețele romane. Marele reformator Garibaldi a ieșit în fața mulțimii chemându-i pe tinerii italieni să se înroleze în armată ca să lupte pentru libertatea națională a Italiei. Imediat ce Garibaldi își termină cuvântarea, un tânăr mai îndrăzneț pășește câțiva pași în față și-l întrebă: „Domnule comandant, eu sunt gata să

lupt pentru libertatea națională a Italiei dar spune-mi ce voi primi în schimb pentru acest sacrificiu?”

Fără să ezite prea mult Garibaldi îi răspunse: „Ca drept recompensă pentru sacrificiul tău, tu poți primi: lovituri, răni, zgârâieturi și poate chiar moarte, dar nu uita că prin rănilor sau moartea ta Italia va fi liberă!”

Cu același preț am fost și noi eliberați din robia păcatului de Domnul nostru Isus Hristos. Prețul răscumpărării noastre a fost cu însuși sângele scump al

Domnului Isus Hristos. Cu inima sfâșiată de durere El a spus: „Tată, a sosit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău, ca Fiul Tău să te proslăvească pe Tine.” (Ioan 17:1b) În nemărginita-I bunătate Dumnezeu a trimis pe singurul Său Fiu să moară pentru ca prin moartea Lui noi să putem avea parte de viață veșnică, o viață împreună cu Domnul Isus.

Au trecut peste 2000 de ani de la acest mare eveniment și mulți din locuitorii planetei pământ nu cunosc adevărata semnificație a Paștelui. Pentru mulți

această sărbătoare înseamnă doar ouă roșii, iepurași de ciocolată, flori de crin, mese încărcate cu carne de miel și cozonaci, băuturi ametoitoare și multe altele.

De-a lungul veacurilor oamenii au căutat să de-a fel de fel de răspunsuri cu privire la învierea Domnului Isus. Așa cum românii au căutat să cumpere cu bani pe martorii oculari ai învierii tot așa și filozofii zilelor noastre caută să lanseze tot felul de teorii cu privire la înviere.

Întrebarea vitală care se pune în zilele noastre este: Merită acest eveniment al învierii atenția noastră? Este important pentru creștini și necreștini să cunoască semnificația lui? Ne ajută pe fiecare dintre noi să ne definim mai bine scopurile vieții?

Un lucru de mare importanță care trebuie cunoscut, este că nimeni până la Domnul Isus și nici după moartea și învierea Sa nu a spus: „Stricați Templul acesta, și în trei zile îl voi ridica.” (Ioan 2:19) Nici cărturarii vremurilor de atunci nu au înțeles taina ascunsă a lui Dumnezeu ci ei credeau că le vorbește despre Templul lui Solomon în care erau adunați să facă comerț, dar în realitate El le vorbea despre trupul Său. Nici Mahomed, nici Buda, nici alt lider religios nu a putut să spună aceste lucruri din cauză că originea lor nu era de Divină cum a fost Domnului Isus.

Un alt lucru unic din istoria vremurilor este că tot ce a spus Domnul Isus când a fost pe pământ s-a împlinit. În altă ordine de idei învierea Lui este cea care pecetluiește călătoria plină de succes pe pământ. Prin moartea și învierea Lui se deschide un nou orizont pentru toți cei care cred în El așa cum scrie în Ioan 11:25-26; „Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește, și crede în Mine, nu va muri niciodată.”

Primul lucru pentru care merită să dăm toată atenția sărbătorii Paștelui este puterea Divină a lui Dumnezeu de-a învia morții.

Primul exemplu al puterii Divine a lui Dumnezeu a fost arătat la mormântul lui Lazăr, mort de patru zile care mirosea greu, dar la porunca Domnului Isus,

Fiul lui Dumnezeu, Lazăr iese afară din mormânt. (vezi Ioan 11:40) De-a lungul veacurilor oamenii de știință cu toată tehnologia modernă a medicinei din secolul XXI nu au reușit să învieze nici un mort de 3-4 zile.

Al doilea lucru de importanță majoră pentru care merită să dăm atenție deosebită Paștelui este că învierea este temelia de bază a sfintelor Scripturi.

Nici credința, nici viața, nici moartea nu au nici o valoare fără ÎNVIERE. Orice religie sau învățătură care exclude învierea, poate fi considerată o învățătură moartă, bazată pe principiile oamenilor și nu pe principiile Sfintelor Scripturi.

Un alt motiv important pentru care trebuie să dăm atenție evenimentului învierii este că a dovedit întregii omeniri și chiar celor necredincioși că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Fariseii și preoții cei mai de seamă și-au adus aminte de

cuvintele Domnului Isus și au zis lui Pilat: „Doamne, ne-am adus aminte că înșelătorul acela, pe când era în viață, a zis: „După trei zile voi învia.” Înșelăciunea de care se temeau ei a devenit realitate chiar sub privirile ochilor lor. Nici străjerii și nici piatra sigilată nu au putut să-L țină pe Domnul Isus în mormânt.

Prin acest eveniment al învierii chiar și dușmanii Lui au trebuit să creadă că Isus a înviat.

În același timp trebuie să recunoaștem că prin învierea Domnului Isus s-a încheiat și ultimul paragraf din viața Lui pe pământ dovedind tuturor că lucrarea Lui pe pământ a fost reală și de asemenea toate minunile săvârșite de El au fost reale și nu doar istorisirii închipuite.

Dacă Domnul Isus n-ar fi înviat atunci toate învățăturile Sfintelor Scripturi ar fi false pentru fiecare dintre noi. De asemenea trebuie să știm că crucea pe care a fost răstignit Fiul lui Dumnezeu reprezintă plata finală a lui Dumnezeu pentru păcatele omenirii.

Consider că este o mare greșală pentru fiecare om pământean să creadă în moartea și răstignirea Domnului Isus dar să ignore învierea Sa. Apostolul Pavel spune romanilor și ne spune și nouă: „Hristos a murit! Ba mai mult, El

a înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu, și mijlocește pentru noi!” (Rom. 8:34b)

Învierea Domnului Isus a contat nu numai pentru cei doisprezece ucenici ai Săi ci contează pentru oricine păcătos care vrea să cunoască adevărul Sfintelor Scripturi și care dorește să moștenească Împărăția lui Dumnezeu. Evenimentul învierii este o realitate pentru toți cei care vor s-o recunoască dar și pentru cei care o resping. Pentru cei care consideră creștinismul o religie falsă dovada învierii Domnului Isus este însuși mormântul gol.

Așa cum pentru fiecare dintre noi moartea este o realitate, pentru creștini învierea Domnului Isus este o realitate care îi ajută să scape de frica morții, știind de asemenea că veșnicia promisă de Domnul Isus nu este doar un vis ci o făgăduință așa cum scrie în Romani 6:5; „În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui.”

Pentru toți cei care cred în înviere, moartea nu este o înfrângere ci este o biruință, o victorie asupra îngerului întunericului, este o realitate promisă de însuși Fiul Lui Dumnezeu. „Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce împreună cu Isus pe cei care au adormit în El.” 1 Tes. 4:14. În același timp pentru toți cei care cred în El Dumnezeu le promite și o casă nouă împreună cu Domnul Isus. (vezi Ioan 14:1-3)

Nicolae Moldoveanu spunea: „Când rostim numele Golgota, inima începe să vibreze ca și atunci când rostim numele Isus. Golgota și Isus s-au contopit în numele Marelui Mântuitor al neamului omenesc.”

Cu oazia acestui Paști aș dori ca scopul vieții tale să se asemene cu cel al Apostolului Pavel care a spus: „Să-l cunosc pe El și puterea învierii Lui, și părtășia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui; ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți.” (Filipeni 3:10-11) Hristos a înviat! 🔥

Gicu Cotleț
Akron, Ohio

A murit, dar este viu!

de **R. G. Lee**

trimis de **Cornel Ciba**

“Că a fost îngropat... și a înviat!”
(1 Cor. 15:4)

Avenit și ziua aceea înfricoșătoare; o zi de groază, când soarele a asfințit la prânz, ascunzându-se în spatele unei cruci de lemn, stropită cu sânge, pe vârful unui deal ce avea asemănarea unui craniu.

Și toți care și-au adus aminte cât de neagră a fost la amiază ziua aceea, au spus: “Isus a murit!”

Soldatii romani obișnuiți cu execuțiile, jucând cărți la piciorul crucii, ei, care au ținut în lemn mâinile Lui tremurătoare și picioarele care au zvâcnit de durere; ei, a căror iscusință în ucideri era neîntrecută, au spus; “Isus a murit!”

Mulțimea curioasă și inconștientă față de valoarea eternă a momentelor pe care le trăia, a spus; “Isus a murit!”

Pilat cel laș, cel care a avut ocazia să și-L facă prieten, cel care și-a lăsat conștiința legată de propriile lui interese, cel care a ales prietenia Cezarului și a dat cu piciorul în prietenia Regelui veșnicilor, cercetând pe sutașul care a con-

ducut execuția ca să știe de când murise Isus, a spus: “Isus a murit!”

Saduceii, cei care ignorau supranaturalul, cei care au respins nădejdea dumnezeiască în odihna și viața de apoi, nesimțitori la suferințele Lui, au spus: “Isus a murit!”

Mulțimea, care trecea pe acolo și-și bătea joc de El, mulțimea care dădea din cap văzând cum se chinuie El pe cruce în agonia morții (Matei 27:39), a spus cu zâmbet printre dinți: “Isus a murit!”

Fariseii, care căutau să fie exacti în toate lucrurile, au spus cu o bucurie nefastă, cu un ton triumfător: “Isus a murit!”

Maria, care stătea lângă cruce, cu sabia profetică a lui Simeon înfiptă în inima ei, lăsând numai lacrimile să-i destăinuie durerea, a spus: “Isus a murit!”

Caiafa, orbit de invidie, a spus: “Isus a murit!”

“Și tot norodul care venise la privescerea aceea, când a văzut cele întâmplătoare, s-a întors bătându-se în piept” (Luca 23:48) – și au spus: “Isus a murit!”

“Și toți cunoscuții lui Isus și femeile care-L însoțiseră din Galileea, stăteau departe și se uitau la cele ce se petreceau” (Luca 23:49), și ei au spus: “Isus a murit!”

Toți au spus: “Isus a murit!”

Ucenicii Lui, cuprinși de deznădejde, au văzut focul vieții cum se stinge din ochii care altădată au captivat cu atâta putere mulțimi de oameni. Descurajați de ei înșiși, descurajați de El chiar, au văzut mâinile care altădată atingeau bolnavii cu putere vindecătoare, au văzut picioarele altădată grabnice în călătoriile îndurării, au văzut gura care a vorbit cum n-a mai vorbit nimeni, toate prinse sub puterea de moarte a cuielor; urechile care altădată auzeau cel mai firav oftat al durerii omenesti, erau prinse în surzenia morții.

Pe când soarele s-a întunecat la amiază ascuns după dealul Căpățâni, toți au rămas stupefiați de priveliștea din care nu mai vedeau nici o scăpare, spunând: “Isus a murit!”

Iar pe El, pe Cel care este față de ceilalți oameni, Personajul cel mai de seamă al istoriei, ca lumina față de întuneric, ca binecuvântarea față de blestem, ca și crinul față de măcăciuni, ca zăpada față de noroi, ca cerul față de pământ, ca sfințenia față de păcat, ca viața față de moarte, pe Acesta oamenii l-au declarat mort.

Iosif din Arimateea, un om bun, un om bogat, și el ucenic al Domnului (deși în taină, de frica iudeilor), un sfetnic înțelept, împreună cu Nicodim, au dat jos de pe cruce trupul Domnului, pecetluit cu răni și scrijelat cu stigma răstignirii, L-au pus într-un mormânt în grădina lui Iosif, și acolo, pentru prima oară în treizeci și trei de ani, lumea cea nemiloasă, L-a lăsat în pace, singur.

“După aceea, Iosif din Arimateea, care era ucenic al lui Isus, dar pe ascuns, de frica Iudeilor, a rugat pe Pilat să-i dea voie să ia trupul lui Isus de pe cruce. Pilat i-a dat voie. El a venit deci, și a luat trupul lui Isus. Nicodim, care la început se dusese la Isus, noaptea, a venit și el, și a adus o amestecătură de aproape o sută de litri de smirnă și de aloe. Au luat deci trupul lui Isus și l-au înfășurat în fâșii de pânză de in, cu miresme, după cum au obicei Iudeii să îngroape. În locul unde fusese răstignit Isus, era o grădină; și în grădină era un mormânt nou, în care nu mai fusese pus nimeni.” (Ioan 19:38-41)

“Femeile, care veniseră cu Isus din Galilea, au însoțit pe Iosif; au văzut mormântul și felul cum a fost pus trupul lui Isus în el” (Luca 23:55).

Apoi urmașii Domnului s-au ascuns prin camerele de sus, prin ungherele întunecoase, în ascunzișuri secrete, după uși ferecate, pe drumuri neumbrate spunându-și unii altora: *“Noi trăgeam nădejde ca El este Acela care va izbăvi pe Israel” (Luca 24:41)*

Au tresărit la fiecare zgomot de parcă-i auzeau cei ce-i căutau să-i prindă, fugeau de fiecare umbră ca de un dușman care-i căuta, mirați la fiecare voce străină; ucenicii trăiau clipe de groază în care își pierdeau mințile.

O prăpastie imensă, - o prăpastie întinsă, de abis adânc și întunecos - se căsca între ei și nădejile lor cele mai dragi.

Tronul regesc al Preaiubitului lor s-a topit într-un mormânt.

Împărăția Lui s-a strâns la dimensiunile unei grote.

Hainele Lui regale erau acum un giulgiu de înmormântare.

Singurul sceptor, o trestie, cu care L-au lovit peste cap.

Singura Lui coroană, o cunună de spini.

Singurele aplauze de încoronare a fost scuipatul pe care i l-au aruncat dușmanii printre buze batjocoritoare.

Singurul scaun de domnie, o cruce stropită cu sânge.

Singurul blazon împărătesc, dungile biciului de flagelare pe spatele Lui gol.

Singura Lui slavă, o rușine.

Singura cuvântare de inaugurare, un vaiet prelung și singuratic.

Singurul alai regal, doi tâlhari.

Singura domnie, șase ore de tortură atârnat de lemnul înroșit cu sânge.

Singura aureolă de glorie, întunericul de la ceasul al șaselea care a cuprins întreaga lume.

Singurul potir de rege, un burete îmbibat cu oțet și fiere.

Singura autoritate, aceea să nu mai poată coborî de pe cruce.

Nimeni n-a spus lucrurile acestea dar așa gândeau toți.

Mort!

Și îngropat!

Întunecoasă, sinistră, a fost noaptea aceea pentru ucenici! N-a mai existat nici un leac alinător pentru sufletele lor zdrobite. Pentru ei - uimiți, fără grai, speriați de grozăvia Golgotei - răstigni-

rea a fost ultimul cuvânt, ultima scenă, oroarea dezastrului, a eșecului total.

Moartea, care n-are decât flori și ghirlande ofilite pe un cosciug, a călcat sub picioare în praful fără viață toată frumusețea Trandafirului din Șaron.

Moartea, care n-are altă muzică decât bocetul și suspinul inimilor lovite, a închis cu lacăt gura care vorbise cu atâta mângâiere celor întristați.

Moartea, care n-are alt palat decât morminte, L-a prins și pe El în socoteala victimelor ei.

Moartea, care n-are altă lumină decât întunericul mormântului, a stins Lumina lumii.

Moartea, care n-are alt izvor de bucurie decât lacrimile omenirii, a închis ochii Celui care a plâns pentru Ierusalim.

Moartea.... cu mâna ei scheletică a scris pe tot ce a atins, I-Cabod!

Isus a murit!

Și - “a fost îngropat.”

Iar undeva departe, ochii bătrânului Bartimeu au orbit din nou - orbiți de lacrimi - aflând că Cel ce i-a dat lumina, a murit.

În casa lui Zacheu, în Ierihon, o umbră neagră, nu umbra morții, ci a durerii prea adânci, a schimbat casa aceea din casa bucuriei în casa durerii.

Și la Nain, inimile erau cuprinse de apăsare gândindu-se la Cel care într-o zi, nu chiar așa de mult, a oprit cortegiul lor funebru și l-a redat familiei pe cel ce era prins de moarte ca ostatic, fiul văduvei, în timp ce la cimitir groapa pregătită aștepta zadarnic să audă pașii groparilor.

Și mai încolo, un om, pe care Isus îl găsisse la scăldătoarea din Betezda, era copleșit de durere, o durere mai mare decât slăbiciunea care-l anchilozase la pat timp de treizeci și opt de ani, durerea după Cel care-i vindecase paralizia și acum era mort.

Mulți au fost cuprinși de durere și întristare.

Întristat era Iair, știind că murise Cel ce i-a readus la viață fetița din pragul întunecat al morții.

Întristat era și cel care avusese mâna uscată, gândindu-se la mâinile lui Isus care erau legate în fâșiile morții.

Întristat era omul vindecat de surzenie, aflând acum că Isus nu mai putea să audă strigătul necăjiților.

Întristat era cel mut, care acum vorbea cu durere despre Cel ce i-a pus cuvinte și cântări pe buze.

Întristată era femeia aceea prinsă în păcat. Și femeia din Sihar și-a adus aminte de vorbele Lui pline de har.

Întristați erau cei vindecați de lepră, care altădată erau robii bolii fără milă, iar acum trăiau, în timp ce El, care-i vindecase, era mort.

Iar în Betania cerul nu mai avea soare pentru Maria, Marta și Lazăr. Isus, care l-a scos pe Lazăr din prada morții, era acum El însuși mort.

Și - cine știe? - poate departe, înspre coasta mării, între Tir și Sidon, o femeie canaanită, când a auzit vestea, a plâns amarnic, amintindu-și ziua când Isus i-a vindecat fiica.

Și la fel, undeva, fără îndoială, gădăreanul acela care fusese demonizat, acum nu mai putea găsi mângâiere pentru că Isus murise.

Și a fost îngropat!

Dar a venit o zi când și-a luat înapoi puterea, și-a câștigat din nou drepturile regale și autoritatea supremă și grandoarea slavei Sale.

Chiar în mijlocul dușmanilor Săi cruzi, HRISTOS A ÎNVIAT, strivindu-le planurile, fărâmițându-le comploturile, spulberându-le răsând toate mârșăviile.

Prin răspunsul pe care l-a dat Domnul, a lansat peste veacuri cea mai binecuvântată asigurare că mormântul nu e ținta finală.

Învierea Domnului Isus, tot alfabetul speranțelor omenesti, a fost certificatul divin asupra misiunii Domnului pogorât din ceruri, este inima Evangheliei pentru toate veacurile.

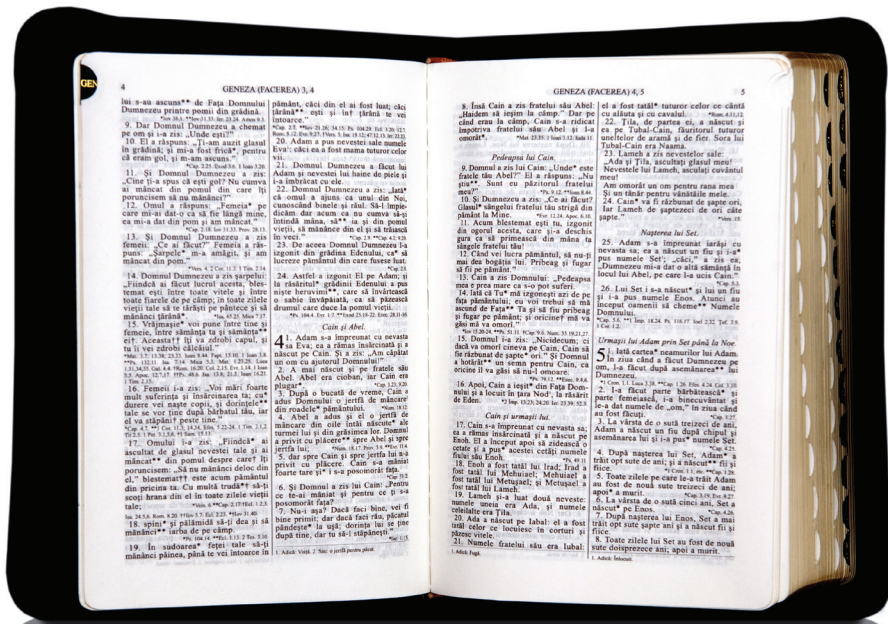
Biruința Sa asupra morții e cel mai documentat fapt istoric din cronicile omenirii.

Da. Crucea romană ar fi doar un semn de ură împotriva păcatului dacă n-ar fi mormântul gol, dacă Isus n-ar fi ieșit biruitor asupra morții, dacă n-ar fi țâșnit plin de viață din mormântul în care l-au așezat.

“Dacă n-a înviat Hristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică, și zadarnică este și credința voastră” (1 Cor. 15:14)

“Dacă n-a înviat Hristos, credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre” (1 Cor. 15:17)

continuare la pagina 19

BBA

Un mesaj extraterestru

[partea 5]

Am avut cele 69 de săptămâni după care Mesia s-a prezentat ca Mesheach Nagi, și știm cu toți ce s-a întâmplat pe urmă. Mesia a fost stârplit, executat, și ei... poporul unui domn care va veni, a nimicit cetatea și sfântul Locaș. Toate acestea sunt în intervalul dinaintea ultimei săptămâni, a 70-a, și acest lider mondial care va veni va impune un legământ pentru șapte ani, și cei mai mulți cercetători ai Bibliei privesc Apocalipsa capitolele 6-19 drept o detaliere a evenimentelor incredibile care se vor întâmpla în acea perioadă de șapte ani. Dar la mijlocul acelei perioade el va pune în loc de cinstă urâciunea pustiirii menționată în cartea Daniel și detaliată pentru noi în 2 Tesaloniceni capitolul 2 și multe alte pasaje. Când patru din ucenici au venit la Domnul Isus

pentru o discuție privată, confidențială, privitor la a doua Sa venire, răspunsul Său este înregistrat în trei Evanghelii un răspuns care se întinde de obicei pe parcursul a două capitole, numit Discursul Olivet, sau Discursul de pe Muntele Maslinilor în Matei 24, cheia întregului pasaj este versetul 15 unde se spune, "Când veți vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit proorocul Daniel, așezată în locul sfânt..." și le spune să fugă și să fugă imediat. El spune că, cheia întregului pasaj este acum să parcurgem toate detaliile, dar este interesant că am descoperit lucrul cel mai important. Nu vreau să spun că aceste lucruri se vor întâmpla săptămâna viitoare sau luna viitoare sau anul viitor, nu mă înțelegeți greșit. Dar cu cât cunoașteți mai mult din Scriptură,

cu atât veți începe să realizați că aceste evenimente încep să prindă contur.

Una dintre afirmațiile pe care aș vrea să nu le uitați este că, personal, eu cred că tu și eu suntem împinși spre o perioadă de timp despre care Biblia ne spune mai mult decât despre oricare altă perioadă a istoriei umane, incluzând vremea când Isus a umblat pe țărmurile Galileii sau pe munții Iudeii. Intrăm într-o perioadă despre care Biblia ne spune mai mult decât despre oricare altă perioadă din istorie. Putem identifica mai mult de șase teme majore în profețiile despre vremea sfârșitului, și fiecare din ele este clar că sunt pe poziție chiar acum când vorbim. Cetatea Babilonului - Isaia 13 și 14 și Ieremia 15:51 - va suferi o distrugere specifică pe țărmurile Eufratului în vremea sfârșitului. Asta înseamnă că ea va exista acolo. Ea încă n-a fost distrusă în felul profețit de Vechiul Testament. Înseamnă că urmează să fie distrusă. În ultimii douăzeci de ani Saddam Hussein a rezidit Babilonul pe țărmul Eufratului. Cu cât studiezi mai mult acest lucru, cu atât el devine mai misterios. Priviți cu atenție. Biblia spune că Israel va fi din nou în țară... lucru deja vechi, că vor fi în Ierusalim, în cetatea biblică... lucru deja vechi. Biblia spune că vor rezidi Templul... oricum au făcut deja pregătirile. Biblia spune că Cetatea Ierusalimului va fi un potir de amăgire pentru toate popoarele lumii... acesta e un lucru ridicol. Un oraș care nu poate avea pretenții să fie important pentru lume din punct de vedere strategic... fără port, fără ape, fără resurse naturale, fără nimic care să-l scoată în evidență... prezentând un anume interes istoric pentru unii, nu toți aceștia fiind evrei. Pentru musulmani este interesant doar pentru faptul că este interesant pentru evrei. Într-adevăr, musulmanii l-au stăpânit timp de o mie de ani și l-au lăsat să se ruineze. Când evreii l-au recâștigat și l-au reconstruit conform intereselor lor, dintr-o dată a devenit extrem de important pentru musulmani. Este important pentru creștini. Pentru ce oare? Poate din interese istorice, poate profetice, însă este clar că lumea este materialistă și ne-religioasă, și cu adevărat te-ai putea gândi, ai putea argumenta, că nu-ți pasă. Este un mănunchi special de interese, și totuși, în timp ce noi suntem adunați în locul acesta, în toate marile capitale

ale națiunilor semnificative pe plan internațional ard lumini târziu și se pun întrebări în legătură cu cea mai bună poziție de adoptat în legătură cu ceea ce agențiile de spionaj numesc, "bătălia pentru Ierusalim"... exact cum a prezis Zaharia în capitolul 12.

În timpul acesta, Daniel 2:7 prezice că Europa va deveni un super-stat, și vai, în ultimii treizeci de ani a început să se miște ghețarul! Eu simt asta. Ezechiel descrie un timp în care Russia - Magog, va forma o alianță de națiuni invadatoare, și acest lucru va fi foarte interesant, fiindcă atunci Dumnezeu va interveni.

Ezechiel 38 și 39 este un pasaj semnificativ din Scriptură, din două motive: este ocazia în care Dumnezeu alege să intervină, în termeni duri, în favoarea lui Israel, și cei mai mulți din cei ce studiază Cuvântul cunosc acest pasaj, datorită faptului că el pare să descrie folosirea armelor nucleare. Acesta este un motiv pentru care Hal Lindsey a promovat atât de agresiv cartea mea intitulată INVAZIA LUI MAGOG, fiindcă el e convins că ea va rămâne prin ani drept un studiu definitiv al acestui pasaj, și constituie o actualizare, din punctul de vedere al serviciilor de informații, a motivelor care par să facă posibilă declanșarea acestor evenimente în orice moment. De altfel, nu contează dacă vorbești despre Babilon sau Ierusalim, despre Israel sau Templu, despre Europa sau Magog... sau despre mutarea către o mișcare ecumenică, promovată atât de agresiv peste tot. Am putea continua și cu altele. Orice temă majoră despre care vorbește Biblia poate fi văzută în vremea noastră.

Am ajuns la ceea ce eu aș numi adevărul final, și acesta nu este Ierusalimul, Israelul, Babilonul, Europa, Magog. Adevărul final este că tu și eu suntem în posesia unui mesaj de origine extraterestră, și despre aceasta am discutat noi astăzi. Eu și tu suntem niște participanți într-un război nevăzut, și doresc să vă asigur cu toată tăria de care sunt în stare că destinul tău și al meu depind de relația noastră cu o Persoană deosebită. După cum știți, cariera mea este în afaceri. În lumea afacerilor nu contează ce știi, ci pe cine știi... și cu Biblia este în același fel! Poți să cunoști toate versetele și toate subtilitățile, însă dacă nu ai o relație personală cu

Autorul, poți să pleci la plimbare... ca să mă exprim așa...

Întrebarea pe care aș dori să ți-o pun înainte de a pleca de aici este: Care este relația ta cu El? Nu câte versete biblice cunoști, nu de cât timp ești membru regulat în Biserica <X> de pe strada <Y> Nu mă interesează cât de mult ai dăruit pentru hrana săracilor. Poți să faci o listă lungă cu fapte uimitoare, însă nu acestea contează! Problema este relația... cu Persoana, cu Dumnezeu. Care este relația ta cu El?

De multe ori am prezentat trei lucruri pe care Dumnezeu nu le poate face. Îmi place să spun aceste lucruri în bisericile bune, conservatoare, fiindcă de obicei îi vezi cum li se taie răsuflarea! Vai... dar Dumnezeu poate să facă orice! Nu chiar orice. Mai întâi, El nu poate să mintă. O, cred că ai dreptate, frate! De ce nu poate Dumnezeu să mintă?

Pentru că asta ar contrazice natura Lui esențială, care este adevăr. Dumnezeu nu poate să mintă. Da, explicația e bună! Mai este ceva ce nu poate Dumnezeu să facă? Ei bine, Dumnezeu nu poate să învețe. Cum? De ce nu poate să învețe? El știe deja totul, vă garantez asta! Acest lucru este deosebit de încurajator. Știți de ce? Asta înseamnă că El nu poate fi dezamăgit de mine. Vedeți, săptămâna viitoare sau data viitoare când cad cu fața la pământ înaintea Lui, aș putea fi distrus. "Doamne, cum de m-am purtat așa? Ohhh... n-am crezut niciodată că aș putea face un lucru atât de rău!" Este Dumnezeu surprins? Nicidecum! Pentru asta a trebuit El să moară. Vezi tu... câte păcate ale mele atârnau pe cruce atunci, cu mii de ani în urmă? Toate! Pare o observație ciudată, dar amintește-ți că atunci când L-ai primit pe Domnul Isus Hristos... vreau să spun când L-ai primit cu adevărat pe Domnul Isus Hristos... El ți-a iertat toate păcatele și acum nu da cu bâta-n baltă. Este posibil să avem această atitudine ciudată. Nu ne gândim la ea în mod conștient, dar oarecum ne imaginăm astfel: "Ei bine, El a plătit pentru păcatele mele până... până în momentul în care m-am predat Lui, dar după aceea e treaba mea..." Greșit! Este uimitor felul în care cel rău înseamnă mai întâi să fii orb față de firea ta păcătoasă,

și când nu poate, încearcă să te facă să crezi că e prea mult pentru Hristos. Este uimitor cum vrea să te facă să treci dintr-o extremă în alta, ca un pendul. Când ți se va întâmpla asta, și sigur ți se va întâmpla, gândește-te astfel: Câte păcate ale mele atârnau pe cruce acum 2000 de ani? Răspunsul este, Toate! El a murit pentru toate păcatele. Ce faci tu atunci? Folosești "săpunul creștin"... 1 Ioan 1:9, "Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire."

Să mergem, deci, mai departe... există trei lucruri pe care Dumnezeu nu le poate face. El nu poate să mintă și nu poate învăța ceva nou, fiindcă cunoaște deja totul. Mai este un lucru pe care Dumnezeu nu-l poate face, și s-ar putea să vă surprindă. El nu vă poate forța să-L iubiți! E o contradicție în termeni. Pentru a

primi dragostea voastră El trebuie să vă dea abilitatea de a alege, și aceasta este o capacitate înspăimântătoare. Recent am publicat un studiu numit SUVERANITATEA OMULUI. Bibliotecile sunt pline de cărți despre suveranitatea lui Dumnezeu. Aceasta nu mai e o taină. Copiii au o ghicitoare micuță și drăguță, Unde doarme gorila în pădure? Oriunde dorește! Este de priceput că ghicitoarea atașată înseamnă că gorila, din pricina puterii, face ce vrea adică doarme unde vrea. Personal, eu niciodată nu mi-am pus probleme referitor la suveranitatea lui Dumnezeu. Dumnezeu are în mod evident dreptul și puterea să facă tot ce vrea. Lucrul înspăimântător nu este însă suveranitatea lui Dumnezeu. Lucrul înspăimântător este suveranitatea omului, când înțelegi că El ne-a dat ție și mie oportunitatea să alegem. Este o oportunitate și o responsabilitate foarte, foarte grea, și totuși tu dorești să ți-o exprimi. El nu te poate forța să-L iubești. Dacă ar face-o, tu n-ai fi mai mult decât un automat. Iar acest lucru nu are sens, știind ce dorește El.

Dacă dorești să vorbești, poți să vorbești tot ce vrei despre Calvinism, Arminianism, și să te exprimi cum vrei. Să vă arăt însă ceva cu adevărat deranjant. Îți dai seama, înțelegând Geneza 1 până la Apocalipsa 22 și observând totul

În lumea afacerilor nu contează ce știi, ci pe cine știi... și cu Biblia este în același fel!

În mintea ta... îți dai seama că Dumnezeu, cu tot programul Său extraordinar, nu realizează tot ce ar dori? Cum!? El nu realizează chiar tot ce ar dori! După cât se pare, El obține destul ca să-și continue programul, însă nu obține tot ce ar dori. Știi de ce? El dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință. Se va întâmpla asta? Nu. Tu și eu avem oportunitatea să facem parte din câștigători, din cei care moștenesc destinul incredibil pe care-l pregătește El celor care-L primesc! Dumnezeu are pregătit pentru tine și pentru mine un destin atât de fantastic, încât nici nu există metodă prin care să ni-l comunice deplin. Este extraordinar! Este atât de incredibil încât încât eu și tu n-am putea face nimic să-l câștigăm, să-l merităm, nicicum... pentru o mie de motive. Avem un defect genetic de la Adam, care ne face incalificabili pentru acest destin pe care El îl are pentru tine și pentru mine. Însă vestea bună este că El știe acest lucru. Când a început El să se ocupe de tine și de mine? Înainte de întemeierea lumii, înainte de începerea timpului, și El a știut mai dinainte cât de suciți vom ajunge dacă ne dă șansa. Nu știu despre tine, însă eu... eu am ocolit prea puține greșeli în viață... pe restul le-am făcut. Însă El a conceput o poveste de dragoste, o poveste de dragoste scrisă cu sânge pe o cruce de lemn noduroasă acum 2000 de ani în Iudea, și trecând prin acest chin, și trecând prin mult mai mult decât putem eu și tu să ne imaginăm, neputând să pricepem ce s-a întâmplat cu adevărat în acel moment al istoriei, El a stabilit o bază prin care poate să ne dea, dacă-I cerem, posibilitatea de a intra în destinul pe care-l are pregătit.

“Ei bine, Chuck, nu mai înțeleg nimic. Trebuie să-mi curățesc viața.” Nu, nu, nu poți să-ți curățezi viața. El trebuie să facă acest lucru. El te dorește așa cum ești, și sugestia mea urgentă este să faci acest lucru chiar acum. Nu ai nici un motiv să amâni, și să pleci mai departe în viață fără să știi care-ți este destinul etern, și fără a știi că vei fi cu El pentru veșnicie; tot ce ai de făcut este să vii și să ceri. Apropie-te de tronul Său, recunoaște-ți nevoia și spune-I, “Doamne, sunt al Tău. Ia-mă în stăpânire. Doresc să am ceea ce mi-ai pregătit.” Fă acest lucru în Numele Domnului Isus, singurul Nume dat oamenilor prin care pot fi mântuiți. Dacă ar fi fost o altă cale

de mântuire, atunci grădina Ghetsimani ar fi fost o scamatorie și crucea o farsă. În Ghetsimani Isus s-a rugat de trei ori atât de intens încât sudoarea I s-a făcut ca niște stropi de sânge: Tată, dacă este vreo altă cale, scapă-mă de asta... în limbajul nostru obișnuit. “Tată, dacă este cu puțință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu...” de trei ori! Dacă există o altă cale spre tronul lui Dumnezeu decât Isus Hristos, atunci El a murit degeaba. Dumnezeu n-a ascultat rugăciunea Lui. Nu, aceasta era singura cale. Aceasta era calea hotărâtă de Dumnezeu. V-am spus că obișnuiesc de multe ori să vorbesc despre lucrurile pe care nu le poate face Dumnezeu. **El nu poate minți, El nu poate învăța ceva nou, fiindcă știe deja totul, și El nu te poate obliga să-L iubești.** Trebuie să fie alegerea ta. El ți-a dat abilitatea unei astfel de alegeri.

Lou Phelps a venit într-o zi la mine și mi-a zis, “Chuck, știi că există patru lucruri pe care Dumnezeu nu le cunoaște? Luându-mi porția care îmi trebuie să cred: Bine sunt gata să te ascult (Ce lucruri nu cunoaște Dumnezeu?” Ei bine, Dumnezeu nu cunoaște un păcat pe care să nu-l urască. Bine, e destul de direct sau ușor de înțeles. Vrei să știi cât de matur ești din punct de vedere spiritual? Aud pe mulți oameni vorbind de maturitate spirituală. Dorești să știi cât de matur ești? Cât de mult urăști păcatul? Vezi, până ajungi să urăști păcatul așa cum l-a urât El, mai ai de crescut. Dumnezeu urăște păcatul... fără nici un compromis!

El nu cunoaște nici un păcătos pe care să nu-l iubească. Să o luăm altfel. Noi iubim păcatul și-i urâm pe păcătoși. “Oh, nu eu, Chuck.” O, da. Cât timp ai trecut de când ai împrumutat o casetă cu un film cu elemente sexuale și de violență? Noi dorim să vedem violență. Poate că nu recunoaștem asta, dar ne place, la mulți dintre noi. Nu. Noi nu urâm destul păcatul, dar repede suntem gata să-l urâm pe păcătos! “Ohhh! Homosexualii ăștia!” Dar stai un pic, stai un pic, stai un pic! Dumnezeu urăște homosexualitatea... întotdeauna a urât-o, întotdeauna o va urî, însă El îi iubește pe homosexuali! De aceea a murit El pentru ei. Nouă ne este greu să acceptăm asta. Am ales acest exemplu tocmai pentru că are o încărcătură emoțională mare. Aș fi putut să vă dau

multe alte exemple. “Ei bine, este ceva genetic.” “Corect!” Astfel de “rezultate științifice” sunt... născociri, însă adevărul este că, da, este ceva genetic... la fel cum este și adulterul, la fel cum e și minciuna, la fel cum e șiuciderea. Toate acestea sunt în genele mele și ale tale. Le avem de la Adam. Păcatul este un defect al ființei noastre. Problema noastră este nu că suntem infectați cu virusul HIV. Problema noastră este că suntem infectați cu virusul PĂCAT! Vestea bună este că există o terapie prin Sânge!

Dumnezeu nu știe o altă soluție. Nu știe o intrare alternativă spre tronul Său, decât prin Fiul Său. Îți spun, asta e bună!

Domnul nu cunoaște un păcat pe care să nu-l urască? Pe asta o înghit. Nu cunoaște un păcătos pe care să nu-l iubească. O înghit și pe asta! Când un păcătos dorește un destin rezervat diavolului și îngerilor lui... când un păcătos îi cere lui Dumnezeu acest destin, cred că nu plânge nimeni mai mult decât Dumnezeu însuși. Însă El a pregătit o cale, și nu există o a doua cale alternativă. Scriptura este foarte clară în legătură cu acest lucru: nu există o altă Cale decât Fiul său. Vei spune, “OK, ne-ai spus trei lucruri. Cred că le-am înțeles. Care este cel de-al patrulea lucru pe care Dumnezeu nu-l cunoaște?”

Dumnezeu nu cunoaște un timp mai bun de a-L primi pe El decât acum! Vă amintiți ce am discutat data trecută? Am vorbit despre geometria veșniciei, și din nou privim la noi acum. Tu și eu suntem aici chiar în acest moment. Privim înapoi și vedem trecutul, privim înainte și vedem viitorul. Trecutul este doar o amintire... viitorul este doar o speranță. Realitatea ta și a mea este acum. Mulți dintre noi avem această preconcepție că veșnicia este un fel de viitor undeva și cumva. Veșnicia este undeva în viitor, și unul din lucrurile pe care nădăjduiesc să le fi reținut din acea lecție este că, dacă încerci să te lupți cumva cu geometria veșniciei, trebuie să înțelegi că “Nu în trecut sau în viitor, ci legătura noastră cu veșnicia se face chiar acum!” 🔥

Transcripționist,
Lisa E. Palmer

Vă invităm să accesați website-ul
www.chuckmissler.net

Persecuția creștinilor: realități și întrebări

Alte două biserici din Malaysia au fost ținte ale unor atacuri ca urmare a unei decizii judecătorești care le permite non-musulmanilor să utilizeze cuvântul "Allah" pentru a-l desemna pe Dumnezeu, scrie CNN preluat de Hotnews. Iată că în pofida blocajului mediatic și placidității opiniei publice occidentale, o temă izbucnește regulat în prim-planul dezbaterii publice. Există în acest moment în lume sute de milioane de oameni asupra cărora planează continuu abuzul sau violența, pentru simplul fapt că au o anumită credință religioasă: mai precis, pentru că sunt creștini.

Altfel spus, creștinii reprezintă grupul cel mai persecutat din lume. Supuși discriminării legalizate, violenței, închisorii, deportării și convertirii forțate, soarta acestor oameni rămâne un secret bine ferit de atenția opiniei publice globale. Tema nu face prima pagină niciodată. Magnitudinea fenomenului ar cere-o. Prioritățile par însă altele. În ultimele șase luni s-a scris mai mult despre soarta urșilor polari decât despre soarta acestor semeni.

La vârful piramidei, în marile trusturi media occidentale, unde se dă tonul și acolo unde se află principala sursă a acestui blocaj informațional, tema este considerată ca prea incorectă politic și prea subversivă pentru noua ideologie a stângii liberale promovată de aceste instituții.

În lumina acestei ideologii, tot mai influentă în redacțiile și studiourile de pe toate meridianele, creștinii sunt, alături de evrei, agresorii și exploataorii acestei lumi. Prin definiție, nu pot fi victime. Iar dacă realitatea contrazice dogma, cu atât mai rău pentru realitate!

La baza piramidei, jurnaliștii din organizațiile naționale și locale defilează mesmerizați după ritmul impus la vârf. Superficialitatea, lipsa oricăror principii în afara asimilării instinctive a unor vagi ecouri ale stângismului liberal, la care se adaugă pura și simpla lipsă de profesionalism, conduc toate în aceeași direcție.

Și totuși, evidența pare să fie covârșitoare: trăim o epocă de mari persecuții anticreștine. Iar acestea se întâmplă, paradoxal, cu tăcerea complice a mass-media occidentale și sub ochii popoarelor creștine, abulice în fața agresivității purtătorilor altor credințe și resemnate în fața edictelor liberalismului corect politic.

Faptele brute și stupefiante

Situația este atât de frapantă, încât, pentru a nu părea de domeniul fabulației, orice discuție trebuie să înceapă lăsând pur și simplu faptele să vorbească, urmându-l pe Anthony Browne, unul dintre puținii jurnaliști din marile trusturi de presă interesat de chestiunea persecuțiilor creștine și care, mai mult, ateist declarat fiind, nu poate fi acuzat de părtinire. Preoți creștini decapitați în India. Poliția egipteană arestează și torturează în Cairo convertiții de la islamism. Atacuri asupra bisericilor în Pakistan. În Coreea de Nord, preoții riscă în orice clipă condamnarea la moarte. Și acestea sunt doar o mostră.

Cei preocupați de eradicarea discriminării, scrie Browne, pot ușor găsi în Malaysia singura politică de acțiune afirmativă în care o majoritate este privilegiată în fața unei minorități. Este vorba de majoritatea mahomedană, ce are asigurat accesul privilegiat la slujbe, case și la educație. În Pakistan, peste 5 milioane de creștini trăiesc ca paria, aspirând la cariere cum ar fi curățatul toaletelor. Tot acolo, potrivit legislației, un mahomedan poate să depună mărturie în justiție împotriva unui creștin; invers, nu.

În Indonezia, peste 10 mii de creștini au fost omorâți în ultimii ani de către musulmani în campanii de islamizare. În Egipt, coptilor le este interzis prin

lege accesul la funcția de șef al statului, accesul la universitatea de elită a țării și sunt împiedicați în mod legal să pătrundă în rândurile poliției și armatei. De facto, le este interzisă orice funcție politică sau economică mai înaltă.

Pentru a-și repara o biserică, coptii trebuie să ceară aprobare de la președintele țării. Televiziunea publică promovează deschis propagandă anti-coptă, fara a da drept la replică acestora. Convertirea la creștinism este interzisă prin lege, iar tinerele creștine și chiar soțiile de preoți sunt răpite și convertite cu forța la Islam. În Nigeria, 12 regiuni au introdus sharia (legea islamică), obligându-i pe creștini să se conformeze ei. În aceeași țară, mii de creștini au fost asasinați în ultimii ani și numărul violențelor anticreștine este în creștere.

Persecuția creștinilor nu este însă un monopol al campionilor musulmani. În Sri Lanka buddhistă bisericile vandalizate și închise în ultimii ani se numără cu sutele. În India, naționaliștii hindu au incitat sute de atacuri împotriva comunității creștine care, trebuie amintit, se află acolo încă de la anul 100 d.H. Statul indian are programe de acțiune pentru castele inferioare și săracii hindu și buddhiști, dar nu și pentru cei creștini. În China, sute de case de rugăciune au fost închise de autorități și zeci, poate sute de preoți au fost trimiși în închisori. În Coreea de Nord, creștinii nu numai că sunt închiși, dar sunt folosiți drept cobai în experimentele cu arme biologice.

Dublul standard Occidental

Situația creștinilor nu este dificilă numai în China, Nigeria sau Egipt. Chiar și în așa-zisul Occident creștin, creștinismul este în defensivă, fiind continuu obiectul ridiculizărilor, "demitizărilor" și subminării instituționalizate prin mass-media și în cultura populară promovată de aceasta. Dublul standard și ipocrizia tronează. Nenumarații occidentali afluentei ce-și găsesc o identitate și un sens vieții dedicându-se unor cauze precum "apărarea drepturilor omului" sau "salvarea mediului" par să accepte în mod senin ideea că discriminarea, lipsa de respect și violența verbală sunt acceptabile, atât timp cât este vorba despre creștini și credințele lor.

Imaginile sfinte ale creștinilor pot fi batjocorite – aceasta se numește "artă" și "libertate de expresie". Ale musulmanilor, nu – aceasta se numește "respect multicultural" și "acceptarea diversității". Discriminarea este rea. Exceptând atunci când cei discriminați sunt albi creștini. Atunci se numește "acțiune afirmativă" și este laudabilă. Dacă lucrurile sună caricatural, este pentru că probabil așa și sunt, înainte de a depăși pragul în care devin tragice.

Fetele ipocriziei

Elocvența faptelor brute este incontestabilă. În lume sunt, conform estimărilor Centrului pentru Libertate Religioasă, "peste 200 de milioane de creștini aflați sub amenințarea violenței din cauza credinței lor" și "aproximativ 350 de milioane care sunt discriminați în mod legal în ceea ce privește accesul la locuri de muncă, locuințe și condiții de viață". După cum concluzionează Alianța Evanghelică Mondială într-un raport înaintat mai demult Comisiei ONU pentru Drepturile Omului: "creștinii sunt cel mai mare grup din lume căruia îi sunt refuzate drepturi fundamentale din cauza credinței".

Problema nu este absența datelor privind aceste încălcări ale unor drepturi elementare, ci că dramatica realitate reflectată de ele nu are un ecou semnificativ nici macar în țările creștine. Și aici, de obicei discuțiile pe această temă revin la problema ipocriziei, implicate în toată această ciudată situație.

Occidentalii sunt părtașii unui consens tacit: toata lumea știe că, dacă undeva în lume creștinii s-ar deda unor acte de agresiune sau discriminare mult mai puțin grave decât cele îndreptate împotriva lor, toate canalele de știri ar vui. CNN, BBC și celelalte avanposturi ale propagandei stângii liberale ar recircula știrea non-stop, iar New York Times și The Guardian ar editorializa frenetic. Toată lumea pare să știe aceasta și cu toții par să o accepte ca un dat. Unii neutru, alții resemnat.

În ultimă instanță, până și cei ce înțeleg și sunt revoltați de situație par să spună: ce altceva am putea face? Până la urmă este o lume în care BBC, organizație creată și finanțată de o țară

creștină, cultivă ridiculizarea Bibliei și interzice orice referire ireverențioasă la Coran. O lume în care istoria recentă este rescrisă sub ochii noștri ca o "mare narațiune" a exploatării imperialiste, avându-i în rolurile principale negative pe evrei ("neoconservatorii") și creștini ("fundamentalistii"). O lume în care obsesia elitelor de stânga occidentale sunt închisorile CIA din România, și nu faptul că soldații români le apără în Irak și Afganistan libertatea și confortul de care se bucură în mod parazitar.

Responsabilitati si intrebari

A încerca un răspuns la întrebarea "cum s-a ajuns aici?" cere o discuție separată. Cert este că influența masivă pe care stânga liberală o are în mass-media joacă un rol decisiv. A arunca însă toată responsabilitatea în brațele marilor trusturi media occidentale și a elitelor academice și politice de stânga este ușor. Dar, în același timp, și incorect. O parte la fel de mare de responsabilitate se datorează creștinilor înșiși. Modul în care acceptă actuala situație, felul

în care găsec pretexte pentru a se uita în altă parte, elocvențele sterile și afundarea în varii forme de escapisme și "chemări sociale" ecumenice, lăsându-și coreligionarii singuri în fața persecuțiilor și martiriului sunt prea vizibile ca să scape neobservate. Și toate sunt cu atât mai stupefiante, cu cât nici măcar scuza neputinței nu poate fi invocată. Datorită inteligenței, credinței și forței înaintașilor lor, popoarele civilizației iudeo-creștine occidentale sunt moștenitoarele unor resurse care fac din ele azi superputerile militare, politice și economice ale veacului.

Iată de ce, pentru cei ce, deși au o relație îndeobște neutră cu religia instituită, nu pot rămâne indiferenți la nedreptățile și agresiunile anticreștine, atitudinea creștinilor practicanți din Occident rămâne un mister: Cum poate fi explicată pasivitatea creștinilor? Cât din aceasta se datorează unui masochism intrinsec creștinismului? Este creștinismul socialmente predestinat persecuției? Este dorința creștinilor de

a se identifica cu patimile lui Hristos un motiv al atitudinii relaxate față de actele de martiriu? Dar aceasta poate explica în cel mai bun caz motivațiile martirilor, dar nu și resemnarea și indolența potențialilor martori.

Sunt creștinii aflați la adăpost în SUA și Europa împăcați cu soarta coreligionarilor lor din China, Egipt sau Nigeria? Nu le pasă? Ce le spune credința lor? Ce se petrece în mințile lor? Ce gândesc publiciștii autodeclarați creștini care, altfel, peste tot în lume, insistă să fie o prezență atât de vocală în dezbaterile privind teme culturale și politice de interes secular și secundar? Sunt întrebări al căror răspuns nu-l pot da cei care, oarecum excentrici acestei comunități de har și credință, asistă intrigăți la o situație a cărei complexitate paradoxală o face greu de înțeles și a cărei nedreptate profundă o face imposibil de acceptat. ♠

Dragoș Paul Aligică

www.hotnews.ro

Prețul scump al urii și al răfuielii

Într-o seară, cu ani în urmă, aflat într-o excursie în Parcul Yellowstone, am stat cu alți turiști pe peluza unei păduri dese de pini și de molizi.

Nu după multă vreme, și animalul pe care așteptam să-l vedem, teroarea pădurii, ursul grizzly, și-a făcut apariția în zona luminată și a început să devoreze gunoiul aruncat acolo de la bucătăria unuia dintre hotelurile din parc.

Un supraveghetor silvic, Martindale, era călare și le vorbea turiștilor despre urși. Ne-a spus că ursul grizzly poate învinge orice alt animal din lumea

occidentală, poate cu excepția bizonului și a ursului Kodiak; și totuși, am observat că în acea seară mai era acolo un animal, singurul căruia ursul grizzly îi permisesese să iasă din pădure și să mănânce alături de el, la lumină: un sconcs.

Ursul știa că l-ar putea zdrobi pe sconcs cu un dos al labei sale puternice. De ce nu o făcea? Pentru că aflase din experiență că nu merită.

Aflasem și eu acest lucru. În copilăria petrecută la țară, prindeam în capcane sconcsii cu patru picioare de prin tufișurile din Missouri; iar la maturitate, am cunoscut pe trotuarele New Yorkului câțiva sconcsii cu două picioare. Am aflat din trista experiență că nu merită să te pui cu nici una dintre aceste specii.

Urându-ne dușmanii, le dăm putere asupra noastră: putere asupra somnului nostru, asupra poftii de mâncare, asupra presiunii sângelui, asupra sănătății și fericirii noastre. Dușmanii ar dăntui de bucurie dacă ar ști câtă bătaie de cap ne dau, cum ne sfășie și cum se răzbună pe noi! Ura noastră nu îi afectează nicicum, în schimb ne transformă propriile zile și nopți într-un coșmar. Cine credeți că a spus asta: „Dacă de

dumneavoastră încercă să profite oameni egoiști, tăiați-i de pe listă, dar nu încercați să vă răfuiți cu ei. În încercarea de a vă răfui cu ei, faceți mult mai mult rău propriei dumneavoastră persoane decât celelalte"?... Aceste cuvinte sună de parcă ar fi fost rostite de un visător idealist. Dar nu e cazul. Cuvintele au apărut într-un buletin editat de Departamentul de Poliție din Milwaukee.

Cum vă poate face rău încercarea de a vă răfui? În multe feluri. După revista *Life*, poate să vă distrugă chiar sănătatea. „Caracteristica principală a personalității celor ce au hipertensiune arterială este resentimentul”, spune *Life*. „Când resentimentul este cronic, hipertensiunea cronică și tulburările cardiace sunt pe drum.”

Vedeți deci că atunci când Isus a spus „Iubiți pe vrăjmașii voștri”* nu propovăduia doar o etică sănătoasă. Propovăduia și medicina secolului XX. Când a spus: „Iertați... până de șaptezeci de ori câte șapte”, Isus ne spunea și cum să ne ferim de hipertensiunea arterială, de tulburările cardiace, de ulcerele stomacale și de multe alte boli. ♠

Studiul de față este o combinație a trei cărți. Prima parte este formată din extrase culese din scrisorile scrise de către Frank Laubach din Dansalan, Lake Lanao, Insulele Filipine în anii 1930-1932 către tatăl său și care au fost intitulate: <Epistolele unui mistic modern>. A doua parte provine din <Jocul cu procesele verbale>, tot de Frank Laubach. A treia parte este transcrierea în limbajul modern a cărții intitulate: <Trăind în prezența lui Dumnezeu>, scrisă de către Fratele Lawrence și publicată pentru prima dată în limba franceză în anul 1692.

Intră în prezența divină

Fratele Lawrence
Frank Laubach

PARTEA I

Cuvânt înainte

Această carte poartă mărturia relației unice a doi oameni cu Dumnezeu... ce au umblat conștienți în prezența lui Hristos... la fel cum Hristos a umblat pe acest pământ, întotdeauna conștient de prezența Tatălui Său.

Se poate obține o astfel de relație? Este ea de dorit? Este aceasta experiența centrală a Vieții creștine?

Ideea trăirii în conștiința continuă a lui Hristos pare atât de greu de realizat încât, în general a fost abandonată, ca fiind ceva imposibil. În realitate nu este așa! Dar dacă este posibilă, de ce în ultimii 2000 de ani se găsește foarte rar printre credincioși o astfel de relație? Răspunsul este foarte simplu. Pentru cei mai mulți creștini, a ajunge într-o conștiință profundă, continuă a lui Hristos este o revelație necunoscută. Nu cauți ceea ce nici nu știi că există.

În al doilea rând, practicarea unei părtașii constante cu Hristos a fost de puține ori, cu câteva excepții, experimentată izolat de cei, care au împărtășit o astfel de experiență.

Deci, ce lipsește? O strădanie corporativă! Un grup de bărbați și femei, care împreună caută să-L cunoască pe Hristos și numai pe El. Aceasta a lipsit. Această aventură corporativă schimbă totul... aceasta face să dispară dificultatea. Să fiu mai clar: atunci când un grup de oameni sunt împreună, căutând să trăiască constant în părtașie cu Hristos, dintr-o dată imposibilul devine posibil.

La început cartea a fost compilată doar pentru un asemenea grup de oameni. A fost pregătită pentru circa 120 de oameni, care au dorit să experimenteze împreună ceea ce Fratele Lawrence și Frank Laubach au experimentat separat. Cartea vă este transmisă cu această înștiințare: mesajul aceste cărți este

pentru oameni, care experimentează practic biserica - trupul lui Hristos. Niciodată nu s-a intenționat ca această minunată relație cu Hristos să fie căutată sau descoperită de unul singur. Această relație este pentru biserică!!! Însă, când vorbesc de biserică, mă refer la acei câțiva, care au privilegiul să trăiască în atmosfera a ceva numit: <viață de biserică>.

Vă invit să citiți: <Nepovestita istorie a creștinilor din secolul întâi> pentru a putea să apreciați mai bine ce se întâmpla în viețile credincioșilor din primul secol. Este scopul nostru să fie cunoscută din nou, de către credincioșii zilelor noastre, aceeași experiență corporativă.

Gene Edwards

Introducere

În istoria bisericii sunt doi oameni, care au scris foarte practic și simplu despre subiectul trăirii în prezența lui Hristos. Amândoi au o mărturie puternică a umblării aproape continue în conștiința prezenței lui Hristos. În căutarea noastră de a-L cunoaște pe Domnul așa cum El ne cunoaște pe noi, este înțelept să avem în vedere experiența acestor doi oameni. Unul din ei a trăit în secolul șaptesprezece, celălalt în secolul douăzeci.

Primul este Fratele Lawrence (Nicholas Herman), din Franța, ce a murit în februarie 1691. Al doilea este Frank Laubach, care a plecat la Domnul în iunie 1970.

Această carte conține, într-o singură copertă, tot ce ne-a rămas de la Fratele Lawrence referitor la trăirea în prezența lui Hristos, și include de asemenea, într-o formă restrânsă, două lucrări ale lui Frank Laubach scrise pe aceeași temă. (Lucrările lui Frank Laubach au fost extrase din două broșuri: <Epistolele unui mistic modern> și <Jocul cu procesele verbale>.)

A fost necesară actualizarea și rescrierea lucrării Fratelui Lawrence; lucrările lui Frank Laubach au suferit modificări nesemnificative.

De ce a fost rescrisă lucrarea lui Lawrence? Pentru că cei mai mulți creștini, care citesc această carte nu pot să înțeleagă mari fragmente din ea; câteodată limbajul este prea arhaic și stilul prea greoi de a putea fi urmărit. De aceea, am scris cuvintele și gândurile lui într-o engleză modernă. (Broșura scrisă de el conține patru discuții și șaisprezece scrisori. În <discuții>, am făcut trecerea de la persoana a treia la persoana întâia.) Veți observa totuși o puțină nuanță din ceea ce a aparținut vremii lui.

În privința condensării lucrărilor lui Frank Laubach referitoare la subiectul prezenței lui Hristos, am dorit să ometem din scrisorile lui discuțiile pe alte teme și să păstrăm doar ce este etern. Probabil că prin actualizarea lucrării lui Lawrence el va putea să vorbească și celor din secolul următor, așa cum a făcut-o în ultimile trei secole. Și prin con-

densarea lucrărilor lui Frank Laubach, prin extragerea a ceea ce este esențial în experiența lui pe tema mai sus amintită, probabil că el va putea vorbi familiei creștinilor, dându-le un mesaj ce va rezista secolelor așa cum au rezistat și cuvintele lui Lawrence.

Citind scrierile acestor bărbați pe care i-au separat trei sute de ani, veți observa similitudinea inimilor și experiențelor lor. (Fratele Lawrence a scris la sfârșitul secolului șaptesprezece. Fratele Laubach a scris la începutul anilor treizeci; la început Laubach a scris ca unul, care căuta; mai târziu, ca unul, care a găsit.) Să ne uităm puțin mai de aproape la viețile acestor doi oameni, pentru că scopul acestei cărți este de a vă mișca și provoca prin mărturia lor: dovezi vii ale faptului că este posibilă experimentarea continuă a lui Hristos!

Viața Fratelui Lawrence

Se cunoaște puțin despre Fratele Lawrence. Vă vom spune ceea ce știm. S-a născut sub numele Nicholas Herman, în Lorraine, Franța, în anul 1611. Născut în sărăcie, la vârsta de optsprezece ani se convertește la Hristos. Mai târziu devine soldat și, apoi, lacheu, (un servitor, care deschidea ușa caleștii, servea mese, etc.)⁽¹⁾. Și mai târziu, în 1666, la vârsta de 55 de ani a intrat într-o comunitate religioasă pariziană, numită Carmeliții. El a devenit un <frate laic>, printre cei săraci devotați lui Hristos. Aflându-se între ei a ajuns să poarte numele Fratele Lawrence.

A petrecut douăzeci și cinci de ani⁽²⁾ în comunitatea aceea, murind la vârsta de optzeci de ani, în anul 1691. În perioada aceea, el a lucrat cel mai mult la bucătăria unui spital. A devenit cunoscut în mijlocul acelei comunități, iar mai târziu și în afara ei, pentru credința lui tainică și liniștită, pentru experiența lui simplă în ceea ce privește trăirea în <prezența lui Dumnezeu>.

În cele din urmă, unii oameni din alte părți ale Franței l-au întrebat pe Fratele Lawrence cum pot să obțină și ei o experiență similară în umblarea lor zilnică cu Hristos. Chiar unii lideri bisericești l-au căutat pentru a primi sfaturi și ajutor.

Știm puține din ceea ce a spus. Avem câteva scrisori scurte, plus patru suveniruri, numite <conversații> scrise de alții cu intenția de a ne transmite nouă ceea ce le-a spus lor.

În 1692, la un an după ce Fratele Lawrence a murit, au fost publicate câteva din scrisorile lui. Ne-am decis să includem în această carte prefața la prima ediție a cărții scrise în acel an, ediție ce a fost îngrijită de către M. Beaufort, Mare Vicar în M. De Chalons, (cândva cardinal de Noailles). El a fost cel care a recomandat publicarea acestor scrisori. Această prefață, acum cu o vechime de trei sute de ani, reflectă încă simplitatea aceluia om, precum și considerația pe care alții i-au acordat-o.

<În ultimul an moartea a luat pe mulți din frații ce aparțineau ordinului Carmelite Dechausses. Ei au murit lăsând rara moștenire a unor vieți trăite pline de virtuți. Se pare că providența a atras atenția oamenilor asupra trecerii în neființă a Fratelui Lawrence.

Câțiva oameni au văzut câteva din scrisorile Fratelui Lawrence și au dorit să vadă și altele. În vederea satisfacerii acestei cerințe, s-a avut grijă să se strângă cât mai multe din scrisorile scrise de către Fratele Lawrence cu propria lui mână.

Fiecare creștin va găsi în aceste scrisori multe lucruri, care să-l edifice. Cei ce sunt prinși de legăturile acestei lumi vor învăța din aceste scrisori cât de mult s-au înșelat căutând pacea și bucuria în falsa strălucire a lucrurilor, care se văd... și care sunt atât de trecătoare. Și cei ce caută Binele cel mai mare vor primi tărie din această carte pentru a persevera în practicarea virtuților. Tuturor cititorilor, indiferent de ocupația pe care o aveți, vă spun că veți beneficia citind această carte, pentru că în ea veți găsi un frate, care a fost la fel de ocupat ca voi în treburile exterioare... dar un frate, care în mijlocul sarcinilor pe care le avea de înfăptuit a învățat să îmbine contemplarea cu munca. În ultimii patruzeci de ani de viață, rareori a ieșit fratele nostru din <Prezența lui Dumnezeu>.

În cei 300 de ani câți au trecut de când s-au publicat pentru prima dată aceste

⁽¹⁾ Se pare, că în jurul anului 1651, el a avut o transformare în experiența lui cu Hristos. De atunci în continuare, el a umblat în prezența lui Dumnezeu.

⁽²⁾ După unele scrisori, unii cred că a fost un „frate laic” timp de 40 de ani, în loc de 25.

scrisori, s-au tipărit mii, poate milioane de copii ale lor. Acum ele ajung la voi în limbajul zilelor noastre cu speranța că experiența atât de minunată pe care el a avut-o, abia a început să fie cunoscută.

Viața lui Frank Laubach

Frank Laubach s-a născut în America, pe data de 2 septembrie 1884... la aproape două sute de ani după moartea Fratelui Lawrence. La vârsta de patruzeci și cinci de ani Frank Laubach servea ca misionar în Filipine. Cu toate că până la vârsta de patruzeci și cinci de ani a făcut multe lucruri vrednice de laudă, incluzând o lucrare remarcabilă și plină de credință printre musulmanii din sudul insulelor Filipine, va trebui totuși să vă mărturisim că a fost un ostaș al crucii destul de necunoscut.

La această vârstă, la patruzeci și cinci de ani, a început să practice trăirea în prezența lui Hristos. Este interesant să știm că patruzeci de ani mai târziu, când Frank Laubach a făcut ceea ce pentru el a fost un mic pas din timp spre eternitate, — a murit la vârsta de optzeci și cinci de ani, — era unul din cei mai cunoscuți și mai iubiți oameni ai secolului douăzeci.

Este practic imposibil ca într-un spațiu redus să încercăm să spunem cine a fost Frank Laubach, sau măcar să trecem în revistă viața lui. Până la moartea lui în 11 iunie 1970, la vârsta de optzeci și cinci de ani, locuind în Signal Hill în Filipine, a trăit una din cele mai depline vieți trăite vreodată de către un urmaș al lui Hristos. El a fost unul din creștinii, care au călătorit foarte mult; probabil el a fost cel care a călătorit cel mai mult. A fost cunoscut în aproape toate țările de pe glob. I s-au acordat distincții fără număr, însă, când i-a fost acordat faimosul premiu <Omul Anului>, el a spus umil: <Domnul nu va dori să-mi numere premiile mele, ci urmele ranelor mele>.

A scris peste cincizeci de cărți, unele dintre ele best seller-uri ce au avut o influență mondială. A fost probabil cel mai mare autodidact al timpurilor moderne. Mulți oameni s-au referit la el ca fiind unul din cele mai remarcabile figuri ale secolului nostru. Realizările vieții lui sunt aproape fără număr. Totuși, izvoarele vieții acestui om incredibil se regăsesc pe dealușorul minunat din spatele cocioabei în care a trăit pe insula Mindanao. Noi am cules aceste

scrieri din scrisorile pe care Frank Laubach le-a scris tatălui său, în care descria experiențele pe care le avea atunci. Sperăm sincer ca și cuvintele lui Frank Laubach scrise în această carte să devină nemuritoare și sperăm ca aceste cuvinte să reziste vremurilor atâta timp cât vor fi creștini pe acest pământ, care să le citească.

Trăind în prezența Sa

<Dacă este vreo contribuție pe care s-o aduc generațiilor ce vor veni după mine, cu siguranță este experiența pe care am avut-o cu Dumnezeu pe dealul Signal Hill.>

Frank Laubach, 1930

(I)

Anticiparea

3 ianuarie 1930

Este glorios să privești în urmă și să spui: <Anul ce a trecut a fost cel mai bun an din viața mea!> Dar, să anticipezi! Să fii în măsură să privești înainte și să spui: <Anul care-mi stă în față poate să fie și va fi mai bun!> - este și mai glorios!

Dacă am spune așa ceva despre realizările noastre, am fii niște egoiști desăvârșiți. Dar, dacă vorbim de bunătatea lui Dumnezeu, și spunem adevărul, nu suntem decât mulțumitori. Și despre aceasta mărturisesc eu. N-am făcut altceva decât să deschid ușa - Dumnezeu a făcut restul. Au fost puține realizări cu adevărat remarcabile. A fost o succesiune de experiențe extraordinare în prezența lui Dumnezeu. Privind înapoi, mi se pare că ar fi fost imposibil să experimentez mai mult fără să mă cuprindă o bucurie nemăsurată. A fost anul în care m-am simțit cel mai singur, într-un anumit fel anul cel mai greu din toată viața mea, dar și cel mai glorios, plin de mesaje cerești.

În ce mă privește, m-am decis să reușesc mai bine în anul acesta să mă gândesc în fiecare minut la Dumnezeu, decât am făcut-o în anul trecut.

20 ianuarie 1930

Cu toate că de cincisprezece ani sunt slujitor și misionar, nu am făcut voia lui Dumnezeu în fiecare clipă a zilei. În urmă cu doi ani o nemulțumire profundă m-a determinat să încep să încerc ca la fiecare cincisprezece minute sau la o jumătate de oră, să-mi pun de acord faptele cu voia lui Dumnezeu. Celor cărora le-am mărturisit această intenție mi-au spus că așa ceva este cu neputință. Din câte știu, sunt puțini cei care măcar încercă așa ceva. Însă, în anul acesta l-am început determinat ca tot timpul cât sunt conștient să ascult vocea lăuntrică, întrebând fără încetare: <Tată, ce dorești să spui? Tată, ce dorești acum?>

Este clar că Isus tot timpul făcea asta.

26 ianuarie 1930

În ultimile câteva zile am experimentat o renunțare la sine și mai profundă decât am făcut-o până acum. Printr-un act deliberat al voinței, în fiecare oră mă gândesc suficient de mult la Dumnezeu. Ieri și astăzi am avut o aventură, care este greu de exprimat în cuvinte. Printr-un act al voinței Îl simt pe Dumnezeu în fiecare mișcare - voind ca El să-mi comande degetele care lucrează acum la mașina de scris - voind ca El să fie pașii mei când umblu - voind ca El să-mi călăuzească cuvintele când vorbesc, și gura când mănânc!

Vei obiecta față de această introspecție intensă. Nu o încerca, decât dacă ești nemulțumit de propria relație cu Domnul, dar cel puțin lasă-mă pe mine să ajung să fiu condus de Domnul cât de mult se va putea. Pavel vorbește de libertatea noastră în Hristos. Încerc să fiu în întregime liber de oricine, liber de mine însumi, dar în fiecare moment, să fiu pe deplin sclavul voiei lui Dumnezeu.

Îmi place un cântec pe care obișnuiam să-l cântăm în biserica din Benton și pe care, până acum, nu l-am practicat niciodată cu adevărat. Este în felul următor:

<Clipă de clipă sunt păstrat în dragostea Lui,
Clipă de clipă primesc viață de sus,
Privind la Isus până ce strălucește slava
Clipă de clipă, o Doamne, al Tău sunt.>

Cu adevărat <clipă de clipă>, în fiecare moment conștient, capitulez, sunt simțitor, ascultător, sensibil, maleabil, <pierdut în dragostea Lui>, având supunerea gândirii, pentru ca să răspund lui Isus Hristos cu toată energia, așa cum răspunde o vioară maestrului ei.

Ca apărare pentru faptul că îmi dezvolt sufletul și îl las să fie privit de toți, mi se pare că de cele mai multe ori nu prea suntem de folos altora, decât atunci când împărtășim cele mai profunde experiențe pe care le avem. Nu se obișnuiește să-ți dezvolti cele

mai intime gânduri, dar sunt multe alte obiceiuri greșite, și este greșit să ascundem ceea ce este mai bun în noi. Nu sunt de acord cu obiceiul de a vorbi <de suprafață> atunci, când ne întâlnim, de a păstra o mahramă peste sufletele noastre. Dacă suntem atât de săraci încât nu avem ce dezvoltăm, decât să vorbim superficial, atunci ar trebui să ne luptăm pentru îmbogățirea sufletului nostru. În ce mă privește, sunt convins că pelerinajul spiritual pe care îl fac este nespun de folositor, este lucrul cel mai important despre care merită să vorbim. Și voi vor-

bi atâta timp cât va fi cineva să mă asculte. În timp ce terminam ultima pagină, am văzut pe fereastră unul din cele mai splendide apusuri de soare pe care le-am văzut vreodată. Cuvintele pe care le-am scris mi-au venit ca un cântec în suflet: <Privind la Isus până ce strălucește slava>! Deschide-ți sufletul și bucură-te de slava lui Dumnezeu, și după un timp slava aceea se va vedea în tot ceea ce te înconjoară și în norii de deasupra capului tău. ♠

Continuare în numărul următor

continuare de la pagina 9

Prin învierea Lui și-au așezat apostolii mesajul și misiunea, pe autoritatea dumnezeirii Lui și-au clădit speranța.

Învierea a venit ca o pecete divină, arătând primirea sacrificiului desăvârșit pe care l-a adus Domnul, și martorii aleși, din pronie divină, au văzut cum Cel pe care-L pierduseră în agonia Calvarului a ieșit biruitor din mormântul lui Iosif, în ciuda tuturor planurilor pe care și le făcuseră dușmanii care L-au ținut în cuie.

Crucea lui Hristos a fost în planul dumnezeiesc din veșnicie, a fost profetită de veacuri, a fost privită de îngeri și a deschis poarta spre marea Lui înviere din mormântul lângă care *"...un înger al Domnului s-a pogorât din cer, a venit și a prăvălit piatra de la ușa mormântului, și a șezut pe ea. Înfățișarea lui era ca fulgerul, și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada."* (Matei 28:2-3)

Prin jertfa Sa, Mântuitorul S-a făcut păcat ca să fie mijlocul prin care să fim noi mântuiți de păcat, buzele Sale arse de sete să fie mijlocul prin care să ne adape cu apa vieții, fruntea Lui însângerată de spini, mijlocul să ne scape de blestem, sufletul Său încărcat cu suferință, mijlocul să ne dea mângâiere veșnică. Jertfa Domnului a deschis poarta învierii prin care Domnul Isus a smuls de pe fruntea Morții diadema ei neagră.

Prin suferințele Sale, mâinile străpunse ale Domnului au devenit mijlocul să ne elibereze pe noi de lanțuri, coasta

Lui străpunsă mijlocul de intrare în fericire, genunchii Săi îngreuiți de povara crucii, mijlocul de a ajunge în curțile lui Dumnezeu, gura udată de buretele cu fiere mijlocul să primim sărutul Tatălui. Suferințele Domnului au deschis poarta învierii prin care Domnul Isus a smuls din mâinile Morții sceptrul ei crud.

Prin moartea ispășitoare a Domnului Isus la Calvar, trupul Lui brăzdat de răni a devenit mijlocul de vindecare pentru rănilile noastre, fața Lui scuipată mijlocul harului mântuitor, barba Lui smulsă mijlocul bunătații, trupul Lui scrijelit de răni mijlocul îmbrățișării lui Dumnezeu. Moartea Domnului a deschis poarta învierii prin care Domnul Isus a spulberat printr-o singură lovitură imperiul sinistru al Morții.

Prin Moartea Lui, agonia Sa a devenit mijlocul bucuriei noastre, sudoarea Lui mijlocul de a intra în odihnă, iadul de suferință îndurat de El mijlocul de a ajunge în casa cerească, trupul Lui despuiat mijlocul să ne îmbrace pe noi cu haina cea mai frumoasă. Moartea Domnului a deschis poarta învierii prin care Domnul Isus a schimbat iarna geroasă a sufletului omenesc în cea mai însorită vară cu flori de toată frumusețea.

Învierea dă putere crucii. Dacă n-ar fi înviat Hristos, mormântul Lui ar fi doar un simplu mormânt, iar crucea Lui nimic mai mult decât crucea unui martir.

Dacă n-ar fi înviat Hristos, moartea ar

fi rămas împărat fără rival, o umbră neagră pe care nici un soare n-ar fi putut s-o alunge.

Dacă n-ar fi înviat Hristos n-ar fi nici o trâmbiță care să răsună în teritoriile înfricoșătoare ale morții și să trezească pe toți cei morți la viață.

Dacă n-ar fi înviat Hristos, moartea ar râde de noi ca cel mai strașnic comediant, în cea mai nemiloasă satiră.

Dacă n-ar fi înviat Hristos, moartea ne-ar fi prins în închisorile ei de fier ca prizonieri într-o noapte eternă.

Dacă n-ar fi înviat Hristos, întreaga istorie a Creștinismului și existența lui ar fi inexplicabile.

Dacă n-ar fi înviat Hristos, n-am mai vedea niciodată fețele celor răscumparați și dragi ai noștri și *"...prin urmare și cei ce au adormit în Hristos, sunt pierduți."* (1Cor 15:18)

Dacă n-ar fi înviat Hristos, tot pământul ar trebui să fie în doliu, și, ca Rahela de demult să meargă la judecata *"...plângând pentru copiii ei, fără să poată fi mângâiată..."*

Hristos a murit pentru păcatele noastre!

A fost îngropat!

A înviat a treia zi!

Da! Hristos a înviat, primul snop al secerișului învierii, *"... pârga celor adormiți!"* (1 Cor 15:20) ♠

A Call to Holiness

[RBYA Winter Trip 2009]

By *Claudia Costiuc*

For the past year or so, I have felt God impress upon my heart a call to holiness. For the first time in a long while, my heart burned with anger against the sin and injustice I saw in the world and even in the church. I often wondered if it was I alone who noticed this lack of “set-apartness” or if there were others who also longed for holiness. God placed in my mouth an interesting prayer, “Lord, purify Your church and begin with me.” In imparting this desire to others willing to listen, most often it felt like a battle I was fighting alone. Until, that is, the Romanian Baptist Youth Association’s (RBYA) Winter Trip this past winter break.

Being involved in the RBYA in various capacities for years, I have attended a

majority of events. It had been a while, however, since I had been on a winter trip, and while my heart longed to go, my body was tired from a very busy year. Of all RBYA events, the winter mission trip is the most taxing. It is an event where you go to serve, not to be served. It is an event where you feel intense spiritual battle, where you are physically exhausted, where you are misunderstood and your motives misinterpreted, where you have no privacy, where God stretches you to your limits, and tests your patience such that others are used to mold you “as iron sharpens iron” (Prov. 27:17). This is a trip for the passionate in heart because it is a trip that costs you something more than mere finances. Knowing this, it is no wonder I struggled in my decision of whether or not to attend. It would be more relaxing to take a break over the holidays than to drive over 50 hours to seven churches

in four different states. Around mid-October, my fiancé (Daniel Mich) and I decided that if God could use us somehow on this trip, we had to go. We felt God’s calling and signed up for the trip, which took place from December 26th, 2009 to January 4th, 2010.

The purpose of this winter mission trip was to encourage the Romanian churches, primarily the smaller ones on the east coast. Realizing that we can do nothing on our own, as a group we really prayed that God would give us the messages that the churches needed to hear. We desired for Christ to use our gifts and talents to be an encouragement and to point people to Himself. Our mission was, and is, to see both young and old church members pursue Christ passionately (through personal study, discipleship groups, and so on). Although we are imperfect vessels, we pray that Christ’s power will be that much more

evident through our failings. It is always a delight to hear how one event such as the winter trip has sparked someone's interest in the Word. Praise God for this!

This winter trip began like any other: with greetings, introductions, and choir practice in a small Romanian church. Although none of us are professional singers, we did our best to bring glory to God through the talents He gave us. In fact, our first leaders' discussion was about giving God our best and focusing first on our heart attitudes and motives. I believe this set the tone for the 10-day trip to follow. So what did we do and what does holiness have to do with it?

Our trip began in Nashville, Tennessee where we were able to spend quite a bit of time with the youth. Personally, I was amazed to see such a love for God and for others in a church so small. May the Lord continue to grow that church body in passion for His Word and work. After spending two days in Nashville, our group of about 20 young adults headed to Hickory and Charlotte, North Carolina where we were once again received with open arms. In Hickory we were able to hold one of the famous "guy/girl" sessions, which was perhaps the first of several calls to holiness. Specifically, the session was a call to holy relationships. I was at the same time amazed at the receptivity of the audience and grieved that holiness is not a subject often talked about in the context of guy-girl relationships. May the Lord guide our thoughts and motives on this subject, and may we truly desire to honor Him with all of our relationships.

While in Hickory for about three days, we were blessed to be able to attend service in Charlotte, NC. During this particular service, God used brother Ilie Cojan to clearly hit home God's chosen theme for our trip: "Be holy, because I am holy." (1 Peter 1:16). Before the trip began, it had been decided that as a group we would study the book of 1 Peter. There was no explicit theme set for the trip, but it appeared that God had His own plans. Beginning with the Charlotte service, which was received by the church with joy and humility, God continued to point us to the topic of holy living. This amazing little epistle of 1 Peter opened for us interesting discussions (during our daily group devotionals, in the vans while driving to a destination, and in other situations) about what it means to live holy lives and how foolish it is to try to live in holiness without Christ.

As the trip progressed, we visited two churches in Hollywood, Florida (Harul, where we were welcomed for New Years, and Betel) and two churches in Atlanta, Georgia (Gwinnett Romanian Baptist church and the First Romanian Baptist Church). We thank God for the gracious generosity of the churches. At each location, the message seemed to be primarily for us (the winter trip members). Throughout the trip, God used the services, our group devotions, and our impromptu conversations to challenge us to live holy lives in our thoughts, attitudes, families, relationships, schools, work, etc. Amidst all of the messages (in sermon, poetry, and song) about prayer, worship, humility, etc, one theme rang

“For me it was a delight to see young people with a desire for holiness, and I pray that the Lord will spark in us all a desire to set ourselves apart for Him.

true for me: "...just as He who called you is holy, so be holy in all you do..." (1 Peter 1:15). This was particularly evident in Fr. Pit and Fr. Istudor's church, where the service was centered on prayer and the presence of God was powerfully felt.

For me it was a delight to see young people with a desire for holiness, and I pray that the Lord will spark in us all a desire to set ourselves apart for Him. May the desire of our hearts be ultimately "to know Christ and the power of His resurrection and the fellowship of sharing in His sufferings, becoming like Him in his death, and so, somehow, to attain to the resurrection from the dead" (Phil. 3:10). 🔥

Locul copiilor în familie

În abordarea acestui subiect, trebuie să încep cu o precizare, că sunt familii pe care Dumnezeu nu le-a binecuvântat deocamdată cu copii.

Noi venim și spunem: Dumnezeu m-a binecuvântat cu o soție bună. Ce credeți că se întreabă un tânăr, care de ani de zile se roagă pentru o soție: „De ce nu mă binecuvântează Domnul și pe mine?” Dar întrebarea nu-i bună. În timp ce unul spune că Dumnezeu l-a binecuvântat cu o soție bună, celălalt trebuie să spună că Dumnezeu l-a binecuvântat deocamdată să nu aibă soție. Pentru că, dacă sunt serios în relația cu Domnul și Dumnezeu încă nu mi-a dăruit ceva, nu înseamnă blestem, ci binecuvântare.

Sunt familii pe care Dumnezeu le binecuvintează cu copii și sunt altele pe care Dumnezeu deocamdată le-a binecuvântat să nu aibă copii. Înțeleg

din Scriptură, că familia este familie, cu sau fără copii. Când Adam și Eva au fost căsătoriți, ei au devenit familie, nu au trebuit să aștepte primul copil și apoi Dumnezeu să spună: „În sfârșit sunteți binecuvântați!” Dacă unii vă doriți copii și încă nu îi aveți, să nu vă considerați o familie de mâna a doua, ci să rămâneți credincioși lui Dumnezeu.

Am ajuns într-o biserică, la un serviciu de binecuvântare, unde mama s-a rugat: „Doamne, 13 ani m-am rugat pentru copilul acesta, și îți multumesc că mi l-ai dăruit.” Anul trecut, discutam cu o femeie cu teamă de Dumnezeu care spunea: „Domnule Iuga, eu am plecat în Germania, mi-am permis financiar să merg pe la cei mai buni medici, și peste tot mi-au spus deschis: „Doamnă, nu are rost să vă luăm banii, nu se poate! Nu veți avea copii niciodată.” Și dânsa spunea: „Când am fost odată la un medic, așa m-a umplut o rușine și am zis: „Doamne, eu parcă am uitat de Tine și m-am rugat acolo în cabinet în sufletul meu: „Doamne, mă încred în Tine, Tu ai putere! Peste un an, m-am dus cu fetița în brațe și am arătat-o medicului. El a spus: „Doamnă, aici noi nu ne pricepem,

noi vorbim omenește.” Mare putere are rugăciunea!

Iar, dacă avem copii, trebuie să îi creștem. Acesta este cuvântul des folosit în Scriptură, în dreptul părinților: să ne creștem copiii. Cei care au copii trebuie să-i crească din toate punctele de vedere. O problemă mare în viață este să păstrezi echilibrul sau să acoperi toate domeniile. E o diferență aici în a crește și a lăsa să crească! Una este să crești un pom și alta e să lași un pom să crească.

În Luca 2:52 este un verset pe care ar trebui să-l memorăm toți: „Și Isus creștea în înțelepciune, în statură și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor”. Aici este prezentarea generală a modului cum a crescut Isus. Isus creștea și sunt amintite patru domenii, într-o anumită ordine.

Dacă noi, românii, am fi scris, știți cum scriam? Isus creștea în statură; primul lucru de care ne ocupăm noi românii. Uitați-vă la toți micuții! Unde mă duc, în biserici sau în case tot subnutriți văd, „pușcă pe ei”. Eu am crescut într-o biserică de modă veche. Tata și mama știau, că înainte de ora 9 dimineața, noi trebuie să intrăm pe ușa bisericii. La biserică nu era nici măcar galeată cu apă. Ideea era: Te duci la Casa Domnului pentru închinare: nu ți-e foame, nu ți-e sete, nu ți-e dor de codrul verde. Nu mișcai în front. Începea la ora nouă și se termina când dădea Domnul. Când am intrat în slujire, i-am văzut cum veneau dimineață la biserică. Nu intrau bine în biserică și aveau câte o pungă de aia ce foșnea. „Să îți dea bunica pișcoturi? Mhh. Ți-e sete? Mhh. Da grisine?” Și pompau în ei, de dimineață până seara, nu cumva domnul Goe să sufere două ceasuri în biserică și să iasă slăbuț afară din Casa Domnului. Și crește copilul cu ideea că la biserică se mănâncă cel mai bine. Și hai să mai mergem la bucătărie! N-o să spună la biserică. Hai să mergem la restaurant, acolo unde mâncăm bine: ăla vorbește și eu mănânc.

În Scriptură, scrie că noi nu trebuie să neglijăm trupul, că trupul nostru este Templul Duhului Sfânt. Dar e importantă ordinea și cum avem grijă. Uitați-vă la ordinea în care se investește în Isus Hristos: Isus creștea în înțelepciune.

Eu, ca părinte, trebuie să spun: copilul meu trebuie să crească în înțelepciune. Dar cum pot să-l învăț eu pe copilul meu să fie înțelept? Va trebui poate să mă gândesc să fiu eu înțelept, ca să îi fiu model de înțelepciune. Și poate, va trebui să fac un studiu biblic despre înțelepciune și poate că, voi ajunge la versetul acela care îl voi sublinia „Cine umblă cu înțelepții, ajunge înțelept!” Dar cine umblă cu proștii? Păi, tot așa ajunge, nu? Că regula Scripturii este: prietenii răi strică obiceiurile bune.

Isus creștea în înțelepciune, era primul lucru. Isus creștea și în statură și aici nu am numai aspecte negative, am și pozitive. Unul din scandalurile, care îl aveam la un moment dat în casă, știți care era? Cum să plece copiii mei cu sandwich făcut de mama la școală. Că nevasta mea, a avut ea niște fixuri și unul din ele a fost: „Câtă vreme stați în casă la mine, vă dau mâncare sănătoasă, că nu știu pe mâna cui veți pica și veți mânca E-uri destule.” Dar vă dați seama, ce problemă e pentru un copil, ca el să meargă la școală cu sandwich, când ar putea mânca tot felul de „corcofențe” din alea expirate de la butic. Era tragedie și lacrimi. Dar să știți că sunt unii părinți, care n-au problemă cu asta. Doar e mult mai ușor: îi dai 3 lei să își cumpere dintr-o pungă din aia ce foșnește, tot felul de chimicale ce colorează în același timp și îngrășă liniștit. Și după aceea, dai compania în judecată, că ei nu ți-au spus că te îngrăși, dacă mănânci opt hamburgeri pe zi.

Trebuie să existe o creștere echilibrată în toate domeniile, în înțelepciune și în statură „și era tot mai plăcut”, cum? „Înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.” Vă interesează ce imagine au copiii voștri înaintea oamenilor? Sigur că da, categoric! Dar întrebarea este: în ce grup vreau să fie copilul meu respectat? În toate grupurile nu cred că poate fi respectat. Mă interesează să aibă un nume mare între vagabonzi, între hoți, între aurolici sau între cei care sunt oameni morali, muncitori, harnici. Trebuie să selectezi grupul!

Ne dorim să fie mari în ochii oamenilor, dar este o ordine: Isus creștea în ochii lui Dumnezeu. Că poți să nu valorezi nimic în ochii oamenilor, dar dacă ești mare în ochii lui Dumnezeu, care e problema? Important este, dacă ești mare înaintea lui Dumnezeu. Pentru că eu trebuie să cresc copilul și va trebui să vin cu argumente: „Copile drag, tu nu ai voie să faci asta! De ce? Pentru că asta te umilește în ochii lui Dumnezeu. Și când e vorba de păcat, o să spun: „Copile, păcatul e rușinea popoarelor!” Dacă o să constat că neprihănirea înalță o națiune, asta înseamnă că înalță un băiat sau o fată și o să spun: Prețuiește neprihănirea, caut-o, urmărește-o pentru că asta te va face mare în ochii lui Dumnezeu!

” Poți să nu valorezi nimic în ochii oamenilor, dar dacă ești mare în ochii lui Dumnezeu, care e problema?

Apostolul Pavel spune: „Întrucât atârnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii, dacă este cu putință astupați-le gura celor ce vă vorbesc de rău, celor neștiutori și proști” dar cum? „trăind în neprihănire.” Când Dumnezeu are planuri, poți fi mare ca Iosif în ochii lui Dumnezeu și mare în ochii lui Faraon. Când Dumnezeu te are în vedere, poți fi mare în ochii lui Dumnezeu ca Daniel

și poți fi mare și în ochii împăratului. Dar dacă trebuie să alegi între cele două, atunci alege să fii mare în ochii lui Dumnezeu.

Societatea ne spune cum să ne creștem copiii. Când s-a dat în România legea pentru protecția copilului, am citit-o și am fost invitat la o emisiune radio s-o comentez. Eu am crezut că e una micuță, dar când

mi-au scos-o din Monitorul oficial, era cam... Știți care a fost concluzia mea după ce am citit legea aceea? Că cel mai mult, încearcă statul român, să protejeze copiii de părinți, noi putem fi cei mai mari dușmani ai copiilor. Acum, vă mărturisesc, ca un tată democratic, le-am adus copiilor legea acasă s-o citească, să știe ce drepturi au, numai că am scris eu articolul I: „Legea este interpretată de tata” și apoi le-am dat-o lor.

Se schimbă lumea asta, dar deocamdată se schimbă în rău. Și vor veni tot mai multe legi, care ne vor cere, să abandonăm Cuvântul lui Dumnezeu

și să umblăm după legile unei societăți imorale. Biblia nu se schimbă! Hotărârile lui Dumnezeu pentru creșterea copiilor rămân Da și Amin pentru totdeauna.

Odată, un înger al lui Dumnezeu vizitează o femeie, ca să ne dea un exemplu bun. Când o vizitează pe femeie, știți ce face femeia? Merge și discută repede cu bărbatul, dar nu zice: „Hei bărbate, ia zi tu, dacă ne-ar vizita Domnul pe noi, care crezi că e mai spiritual în casa asta, la cine ar veni?” Și apoi să spună: „Haha... la subsemnata, că doar a venit, ești zero, dispari!” Ea merge ca soție supusă și spune omului: „Uite m-a vizitat un om al lui Dumnezeu, mi-a dat o veste, că voi avea un copil, mi-a spus în ce condiții.” Și știți ce face un bărbat înțelept? Foarte interesant, îngenunchează, și nu spune: „Doamne, dar cum de te-ai dus la a mea în loc să vii la mine? Tu nu știi cine îi capul familiei?” El spune: „Doamne, eu cred ce ai spus Tu, nu am nici o problemă că i-ai vorbit ei. Am o singură rugămintă, să mai vină o dată la noi îngerul și să ne spună, ce să facem cu copilul.” Păi, m-am gândit eu, n-o știut că un copil mic trebuie schimbat, trebuie să mănânce, trebuie îmbăiat, trebuie să îl pui să doarmă. Credeți că la asta s-a referit? Doar erau atâtea femei în Israel, care ar fi spus: dragă, dar te învăț eu ce să faci cu copilul. Ne spunea cineva că o să moară copilul, când i-am făcut prima baie. Că amândoi, și eu și soția, când eu ziceam că apa e cam rece, ea turna să fie mai fierbinte. S-o uitat o vecină la noi, a venit și a zis: „Lăsați-l și dați copilul, îi fac eu prima baie!”. Copilul era dezbrăcat acolo, murea de frig. Și până la urmă se găsește cineva să îi ajute, nu asta e ideea. Știți ce-a gândit omul acela? Dumnezeu ne dă un copil. El are un plan cu copilul acesta. Și noi nu vrem să fim, pe lângă planul lui Dumnezeu.

Te-ai gândit vreodată, ca părinte, că Dumnezeu vrea să-ți crească copilul într-o direcție și tu te duci în alta. În zona noastră, am stabilit ca la programele de binecuvântare, să mă rog pentru orice copil, dacă vin părinții în biserică. Eu

vreau să-l întreb pe părintele acela: „Tu vrei să lupți împotriva rugăciunilor mele toată viața? Eu mă voi ruga pentru copilul acesta ca să fie în voia lui Dumnezeu, să ajungă mântuit, să fie un slujitor a lui Dumnezeu. Tu ca părinte, vrei ca rugăciunea mea să fie împotriva ta toată viața? Dacă tu ai alte planuri pentru copil?” Și asta începe să le deschidă mintea la oameni.

Copiii sunt ai noștri, dar nu sunt ai noștri. Noi putem fi ca fiica lui Faraon, care îi spune mamei lui Moise: „la copilul acesta, crește-mi-l și îți voi plăti”. Cam acestea sunt cuvintele care trebuie să le audă din partea lui Dumnezeu, fiecare mamă și fiecare tată. „Ia copilul acesta, crește-mi-l Mie, pentru Împărăția Mea, și îți voi plăti!” Într-o sală de copii la noi în biserică, am găsit un lucru care mi-a plăcut mult. Învățătorii de la copii, de la o grupă au scris mare pe perete, pe un panou: „Ai noștri pentru o vreme, ai Domnului pentru totdeauna!” Pentru că așa e, copiii se perindă, trec anii și copiii trec. Poate că așa ar trebui să scriem noi în cameră la fiecare copil. E foarte important să îi creștem pentru Dumnezeu și pentru Împărăția Lui.

Să îi creștem cu resursele pe care le avem. Dacă nu facem echilibrul dinainte, unii părinți vor ajunge robii copiilor din punct de vedere material. „Copilul meu trebuie să aibă cei mai buni adidași, copilul meu trebuie să schimbe blugii. Vai! zice, de trei săptămâni nu i-am mai cumpărat calculator la copil, e vechi.” Oricum copiii nu sunt mulțumiți, cum le-ai cumpărat, vor altceva și altceva...

Ar trebui să învățăm ceva de la Isus în relația cu ucenicii. Într-o zi, vine un ucenic și zice: „Doamne Isuse, dă-le drumul, că dacă îi mai ții aici, leșină de foame! Și ei au știut un lucru: leșină, numai aici să nu leșine! Să nu vină ăștia de la ziar să zică: bă la adunare o leșinat ăștia, că au stat și au ascultat Cuvântul. Interesul era imaginea lor, nu cumva să... Și Domnul foarte simplu zice: „Dați-le voi să mănânce!” Păi, zice: Da de unde? Citesc în Biblie, în atâtea ocazii, cum Domnul are grijă. Zice, mai un pic de untdelemn și mai un pic de făină și murim. Încrede-te în Domnul și toarnă, nu e nici o problemă. Când pui ce ai la

îndemâna lui Dumnezeu, întodeauna se produc miracole.

La un moment dat, poporul merge prin pustie. Apele erau amare. Noi criticăm ușor pe evrei, citim acolo simpu în Biblie că după trei zile nu au găsit apă și au început să murmure. Dar acolo, erau femei gravide, copii mici, bătrâni, care nu mai puteau. Cred că au răbdat cam mult față de noi. Păi, unii nu puteau răbda două ceasuri în Biserică. Dumnezeu îi spune lui Moise: „Dar care îi problema? Ia bățul acela și aruncă-l în apă.” Eu m-am gândit, oare câți s-or fi împiedicat de bățul acela? Poate unul însetat, mai nervos i-o fi dat un șut când o văzut că tot se împiedică de el. „Cine te-o mai pus și pe tine aici?” Și parcă așa într-un mod ironic, Dumnezeu spune: „Moise ia bucata aia de lemn, bățul ăla de acolo uscat, aruncă-l în apă!” Și Moise îl ia, îl aruncă în apă și zice: „Beți apă!” Apele s-au făcut dulci. Ce a avut bățul acela în el? Nimic! A fost pus la îndemâna lui Dumnezeu. În condițiile pe care le aveți creșteți copiii, așa cum ne învață Cuvântul.

Trebuie să îi creștem permanent, poate că asta e o problemă la părinți, că nu putem lua pauză. Dar nu înseamnă să îi cicălim permanent, să le ținem predici permanent. Există un proces de creștere și, așa preciza și lucrul acesta: creșterea unui copil cere efort.

Pe copii trebuie să-i învățăm totul, nu numai anumite lucruri. Noi, părinții, trebuie să îi învățăm să îl iubească pe Dumnezeu. Dar cine trebuie să îi învețe să muncească? Păi, îmi zice unul, frate m-am căsătorit și a făcut nevasta mea prima ciorbă. Când am luat prima lingură, m-am gândit cât de mult o iubesc și am înghițit-o. Când am luat a doua lingură, m-am gândit la Golgota, cât o suferit Hristos pentru noi și la a treia lingură m-am oprit și am spus: „Iubire, te iubesc mult de tot, dar nu, nu se poate! Ai vrea să înveți?” Dar nu ea era de vină, știți cine era de vină, mama sa. Orice fetiță mică la o anumită vârstă, vrea să își bage și ea mâinile pe acolo, dar atunci o încurcă. „Nu, nu, nu! Lasă draga mamei, du-te tu, nu te murdări, că trebuie hainele spălate.” „Draga mamei, tu nu te ocupa de asta, că mama te face

avocată la ONU.” Peste 15 ani, nu-i nici avocată la ONU, dar nici mâna pe lingură nu mai pune. Am auzit pe unul, că se și lăuda cu: „fraților nu știu să bat un cui, credeți-mă!” Ferească Domnul! Una e să nu poți și alta e să și spui. Cine trebuie să îi învețe munca pe copii? Nu să fie robul muncii, dar să îi înveți măcar lucrurile elementare.

O rugăciune care trebuie să o facă părintele, în afară de sănătate și înțelepciune, este să îi prindeți când vă ascund lucruri. Spuneți Domnului deschis: „Doamne, eu nu pot fi cu ei peste tot. Când fac câte o șmecherie, fă cumva să aflu și eu.” Funcționează! Dacă te rogi sincer, o să rămână copiii blocați și o să spună: „măi asta e ghicitor sau ce are?” Pentru că Dumnezeu într-un mod miraculos sau cum e nevoie, o să îți facă ție, părintelui de cunoscut. Ori dai o dată unde nu trebuie, ori greșești strada cu mașina. Mie mi se întâmplă și cu tinerii din biserică. Mă trezesc câte o dată că plec în oraș într-o direcție și ajung în alta. „Bă, ce caut eu pe strada asta?” Și nu eram beat! Pe când să întorc mașina, văd doi porumbei din biserică pe stradă. „Hei! zic, acuma știu eu de ce am greșit.” Mă duc până în dreptul lor, las geamul în jos, mă uit la ei, să vadă că i-am văzut și plec mai departe. Imediat sună telefonul: „Frate păstor, tot am vrut să vă căutăm.” Dar... hm..de nu greșeam eu strada.. Așa se întâmplă și cu copiii!

Copiii trebuie disciplinați. Sunt lucruri care le plac copiilor noștri. Așa-i? Și atunci, de acolo să îl tai. Păi, vă spun, sunt copii care decât să îl tai de la calculator, mai bine zice „dă-mi o mamă de bătaie, urc pe pereți și apoi lasă-mă la calculator.” Și spui: nu iubire, dar de ce să te bat eu, că eu te iubesc, îl și mângâi dacă trebuie, zicând: „o săptămână nu vezi calculatorul” Îi în stare să turbe. Disciplina înseamnă acolo unde îl doare.

Dar părinții trebuie să încurajeze pe copii. Au avut dreptate când mi-au spus într-o zi: “Tată, nu mi se pare că e treabă cinstită.” „Cum măi, nu e cinstită?” „Venim acasă și spun, am luat 10 la fizică. Bine. Am luat 10 la... bine... bine...Vin mâine

acasă, mi-o dat 9 la română, băăăăă... și de ce nu te bucuri de 10 cât te superi de 9?” Am venit eu cu argumentul: „Dacă Domnul ți-a dat minte de 10 îi normal să iei 10, nu?” Dar totuși ei aveau dreptate. Adică dacă fac bine, bucură-te că fac bine și spune „Felicitări, ai făcut bine!” Să știți că sunt copii care pe toată încurajarea lumii, nu dau cât dau pe un cuvânt de la tata. Când tata spune: „Bravo băiete! Îmi place de tine, sunt mândru de tine!” Când mama îi spune fetei: „Îmi place! Se vede că semeni cu mine. Adică nu... Ce îmi place de tine.” Cred că este important să încurajăm!

Noi trebuie sa îi sfătuim pe copii, vis-a-vis de însurătoare sau de măritiş, dar nu atunci când nu mai judecă pentru că sunt îndrăgostiți, ci de mici trebuie să-i învățăm în fiecare zi, că atunci când vor fi mari, să facă alegerea în voia lui Dumnezeu. Atunci când baiatul vine și spune „tată am găsit o fată” și zici „băi arată-mi-o și mie”. Te uiți la fată și spui: „băi ești mai deștept ca taică-tu. Numai tu ai putut face alegerea asta, copilul meu.” De ce? Pentru că te-am învățat eu. Da, te-am învățat 20 de ani, nu acum când hormonii lucrau în tine.

Vine ziua în care îi încredințăm în mâna celuilalt, dar să îi pregătim pentru aceasta. Și când îi încredințăm, prin călăuzire divină, să-i încredințăm. Să-i lăsăm în mâna lui Dumnezeu și împreună cu celălalt să urmeze voia Domnului.

Dumnezeu are binecuvântări pentru cei mici și pentru cei mari și așteaptă ca toți să fim copiii Lui. Și mă rog lui Dumnezeu, ca toți copiii Lui, să creștem frumos în toate privințele. Acolo unde ne iese bine să spunem: a Domnului este slava, gloria și meritul! Unde am greșit, să avem puterea să recunoaștem, să ne pocăim și să îndrăznim. Dumnezeu încă mai are milă pentru noi și casele noastre. 🔥

Romică Iuga

Un cadou excelent pentru copiii școlari, o Biblie cu poze frumoase și un design original.

416 pagini ilustrate color, **textul în limba engleză și română pe aceeași pagină.**

Calitate grafică de excepție, tipărită pe hârtie velină, cusută, coperti tari.

Preț: \$14
www.kerigma.ro

Se pot livra comenzi și în America dacă comanda minimă este de \$20.

„Statui” care pot prinde viață... !

Mulțimea celor ce crezuseră, era o inimă și un suflet. Niciunul nu zicea că averile lui sunt ale lui, ci aveau toate de obște. Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus. Și un mare har era peste toți.” Fapte 4:32

La intrarea unui circ era un anunț foarte provocator pe care scria: “Omul statuie va urca pe scenă. Faceți-l să rădă și veți primi 100 de dolari!” Pentru toți cei ce voiau să vadă spectacolul, provocarea era irezistibilă.

Timp de trei ore, băieți și fete, bărbați și femei, au făcut cele mai neobișnuite scamatorii și au spus cele mai amuzante glume. Dar cu toate acestea Bill Fuqua, omul statuie, n-a avut nici un fel de reacție.

În cartea sa: “Obiceiuri sănătoase pentru creșterea spirituală”, Luis Palau a spus că Bill Fuqua, cel care a intrat în cartea recordurilor pentru că a reușit să stea timpul cel mai lung fără ca să facă vreă mișcare, atunci când vine în locurile aglomerate din magazine sau în parcurile de distracție, este confruntat deseori cu un manechin.

El și-a descoperit această abilitate la vârsta de 14 ani, când s-a așezat într-un loc public lângă un pom de crăciun, unde ca să glumească a luat o poziție specială, rămânând nemișcat multă vreme. La un moment dat o femeie din mulțime după ce l-a atins a exclamat: “Am dorit să mă conving în mod personal, pentru că am crezut că această statuie este o persoană reală!”

Abilitatea lui Bill Fuqua este să intre într-o așa stare de aparentă paralizie, încât reușește cu o concentrare mărită

să-și reducă pulsul și să elimine orice reacție. El a reușit prin exercițiu ca să nu mai fie determinat de împrejurări să rădă sau să se miște, dar cu toate acestea tot trebuie să respire și să clipească.

Când am citit despre acest „om statuie”, spunea Luis Palau, m-am gândit la faptul că în această stare de înțepenire spirituală au ajuns și multe biserici. În foarte multe dintre acestea, membrii bisericii nu mai fac nimic. Aceștia au ajuns adevărate statui, stând neclintiți în bănci sau pe scaune.

În prima biserică n-a fost așa. Deși între membrii bisericii primare erau mari diferențe din punct de vedere cultural, social sau rasial, toți erau plini de entuziasm, gata să facă ceva. De aceea îi găsim pe toți aceștia: predicând, slujind la mese, învățând pe alții, susținând în rugăciune sau confruntând pe potrivnici.

Cel care le-a adus viață spirituală și le-a dăruit acest entuziasm motivându-i pentru slujire, a fost Duhul Sfânt, care i-a înflăcărat și împuternicit pentru toate aceste lucrări. Din această cauză putem spune că primii creștini n-au fost statui spirituale ci harnici slujitori pe ogorul Evangheliei!

Ce poți spune despre tine și membrii bisericii din care faci parte? În anul acesta ce-ai vrea să fim: statuie așezată pe pedestal, sau robi antrenați în slujire?

„Doamne Dumnezeule, iartă-mă pentru timpul în care n-am făcut nimic și dă-mi, Te rog, putere ca în anul acesta, în fiecare zi, să pot lucra ceva pentru Tine... Amin!” 🔥

(*primită din Belgia*)

“Dacă mi-ar fi răspuns Dumnezeu la toate rugăciunile mele, nu știu unde aş fi fost acum.” **C.S. Lewis**

*

“Când Dumnezeu vrea să reverse har îmbelșugat peste poporul Său, întâi îi cere să se roage.” **Matthew Henry**

*

“Când ne adresăm lui Dumnezeu în rugăciune, diavolul știe că primim puteri împotriva lui, de aceea i se opune din răspuțeri.” **R. Sibbes**

*

“Dacă ar fi cineva în stare să-i facă pe credincioși să se roage, sub puterea lui Dumnezeu, ar deschide ușa celei mai mari treziri spirituale pe care a văzut-o vreodată acest pământ.”

Leonard Ravenhill

*

“Cu cât își dau seama în rugăciunile lor, cei credincioși, de lupta lor cu diavolul, cu atât vor gusta din libertatea Duhului în rezolvarea problemelor din viață.”

F.J. Perryman

*

“Nu ne putem schimba trecutul, dar ne putem distruge viitorul necrezându-L pe Dumnezeu.”

F.J. Perryman

*

“Hristos a fost singurul copil care știa mai mult ca părinții Săi – cu toate acestea a fost ascultător.” **Ford Philport**

{ Dacă vrei să îți învingi o slăbiciune nu o hrăni. }

William Penn

31 qualities of a **godly** woman

1. She handles herself gracefully (Proverbs 11:16)
2. She loves and embraces children (Psalm 113:9, Titus 2:4)
3. She speaks with wisdom (Proverbs 31:26)
4. She has discretion (Proverbs 11:22)
5. She is able to be fully trusted by her husband (Proverbs 31:11)
6. She desires to be her husband's most faithful companion and closest confidant (Malachi 2:14)
7. She joyfully embraces being a woman and abhors feminism (Psalm 113:9, Romans 12:9)
8. She can manage her home well (Proverbs 31:27, Titus 2:5, 1 Tim 5:14)
9. She is diligent to accomplish anything entrusted to her care (Proverbs 31:13, 1 Tim 5:10)
10. She is firm in her convictions and desires to teach younger women the virtues of godly womanhood through her example and instruction. (Titus 2:4)
11. She desires for, and encourages men to be leaders in their families, churches and society. (Isaiah 3:12, Eph. 5:23, Titus 1:5-6)
12. She desires to build up and strengthen her home (Proverbs 14:1)
13. She desires to raise and train the next president, not BE the next president (Proverbs 31:1, Isaiah 3:12)
14. She believes children are a blessing from God, not a burden (Deut. 7:14, 33:24, 127:3)
15. She has a humble spirit (1 Peter 3:4)
16. She looks up to, follows, and respects her husband as the leader of the home (1 Cor. 14:35, Eph. 5:33)
17. She has a quiet spirit, and influences others through godly conduct (1 Peter 3:1-2, 4, 1 Tim. 2:12)
18. She desires to be a mother of nations, not a leader of nations (Genesis 24:60)
19. She has a heart to open her home to hospitality and service to others (1 Tim. 5:10)
20. She cares for the saints (1 Tim. 5:10)
21. She is capable and skilled to clothe her family and decorate her home (Prov. 31:21-22)
22. She desires to model the examples of holy women in Scripture (1 Peter 3:5)
23. She has skills to prepare meals for her family and bless others through hospitality (Prov. 31:15)
24. She is able to teach her children with practical, life instruction (Proverbs 31:1, 26, 6:20)
25. She desires to please her husband and do him good all his life (Prov. 31:12, 1 Cor. 7:34)
26. She is able to manage a business from her home (Prov. 31:18)
27. She can be trusted with wise discretion in spending (Prov. 31:16)
28. She cares for the poor and the needy (Prov. 31:20)
29. She clothes herself in modesty and good works and does not desire to attract or distract men's eyes (1 Peter 3:3-4, 1 Tim. 2:9-10)
30. She has a kind and helpful attitude (Prov. 31:26-27)
31. She is prudent: intelligent, productive, skillful, wise and has understanding (Prov. 19:24)

A woman such as this is priceless: her value is far above rubies. Her husband will exalt her, praise her, love her, give up his life for her, and her children will call her blessed. The man that finds such a woman, is truly undeserving of such an honor, as God has bestowed upon him a blessing only few will find.

➔ Botez la Phoenix, Arizona

În data de 7 Feb. 2010, zece suflete L-au mărturisit pe Domnul, în apa botezului la Prima Biserică Baptistă Română din Phoenix, AZ. Cuvântul sfânt a fost proclamat cu multă putere de fr. pastor Sîrbu Mihai. Actul botezului a fost oficiat de frații păstori: Doboș Octavian și Filip Mircea. 🔥

A Domnului să fie slava!

A consemnat,
Mircea Filip

➔ Botez la Biserica Baptistă Română din Detroit (Troy)

Prin mila și îndurarea lui Dumnezeu, în duminica de 10 Ianuarie 2010, fost îndeplinit în casa Domnului un botez nou testamental cu șase suflete: Naomi Covaci, Daniel Creț, Alex Oprinca, Deana Zivku, Damaris Micsa și Andrei Mihoc (de la stânga la dreapta).

Ne-am bucurat de o atmosferă înălțătoare în prezența și sub ocrotirea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. Fie ca legământul încheiat de cei șase în sângele Mielului lui Dumnezeu, Domnul nostru Isus Hristos, să fie păstrat cu sfințenie și să aibă o mărturie bună în mijlocul lumii și al fraților noștri de neam. Cuvântul Domnului a fost predicat de fratele păstor Sorin Covaci și a cântat corul și fanfara bisericii. Actul botezului a fost îndeplinit de păstorul bisericii locale, Sorin Covaci. 🔥

Ion Cotârlă - Secretarul bisericii

➔ Ovidiu Rauca și tinerii

În repetițiile lor pentru Festivalul Corurilor de tineret (la San Francisco), ne-au vizitat corurile de la San Francisco și Sacramento. Sâmbătă au avut șase ore de repetiții (dirijori Sami Prelipceanu și Daniel Stăuceanu), iar duminică dimineața au cântat toți la biserica Betania din La Habra (Los Angeles).

I-a însoțit Ovidiu Rauca, păstor în San Francisco. După-amiaza a predicat la noi, la Bethel, Anaheim. Mesajul lui ne-a prins foarte bine, mai ales mie și mai ales un verset pe care

I-a citit: "Domnul a zis: "Iată un loc lângă Mine; vei sta pe stâncă" (Exod 33:21). Ovidiu ne-a spus să dorim să-L avem pe Dumnezeu în casele noastre, ca Avraam, să dorim să cunoaștem căile Lui și să vedem fața lui ca Moise și să dorim confirmarea însoțirii Lui ca Ghedeon.

Ajută-ne, Doamne.

Daniel Brânzei

➔ Fratele pastor Sorin Covaci și-a luat PhD-ul în teologie la Universitatea din București

Spiritualitatea și formarea spirituală a fost din totdeauna una din temele de foarte mare interes ale pastorului Sorin Covaci. De aceea, din dorința de a aprofunda și cerceta mai mult acest subiect, în ultimii patru ani a urmat cursurile Școlii Doctorale a Universității București, sub îndrumarea științifică a prof. univ. dr. Vasile Talpoș.

Tema tezei doctorale a fost "Spiritualitatea biblică în paradigma postmodernă" și subliniază interesul crescând pentru spiritualitate și formare spirituală ce poate fi direcționat către adevărata spiritualitate biblică. Abordarea spiritualității creștine a devenit o necesitate de mult simțită în practica pastorală și viața creștină a tuturor bisericilor, când pluralismul postmodern a dus la revitalizarea tuturor reperelor și modelelor morale creând o spiritualitate sincretistă de tip New Age. Lucrarea se vrea un ghid care să conducă la redescoperirea, inițierea și păstrarea unor practice spirituale biblice menite de a-l ajuta pe credincios să trăiască viața la potențialul intenționat de Dumnezeu.

Susținerea lucrării în fața comisiei a avut loc în data de 14 ianuarie 2010 și pastorului Sorin Covaci i s-a conferit titlul de Doctor în Teologie.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru înțelepciunea oferită copiilor Săi, și dorim ca această înțelepciune să conducă la o mai mare apropiere de El. 🔥

➔ Misiune în Rusia

Împreună cu Elisei am zburat spre Moscova, dar Dani a plecat mai întâi în Moldova să rezolve cu pașaportul lui. Domnul ne-a ajutat să ajungem cu bine. Când am ajuns am văzut diferența între cultura americană și cea post-Comunistă: în jurul nostru nici unul nu zâmbea, doar noi! Mai întâi am stat în Moscova câteva zile la Nicolai Jomiru, (unchiul lui Elisei care încă nu este pocăit; rugați-vă și pentru el) într-un apartament la etajul 11, din care se vedea orașul. Ce bine e să ai cunoscuți în locul unde călătorești! Afară erau -20 -25 Celsius, și nu puteai să umbli prea mult pe afara. Într-un mall am cumpărat harta orașului, și vânzătoarea, Olga, o femeie de 50 ani zicea că e foarte

interesată de religie când a citit broșura pe care i-am dat-o, și am vorbit puțin cu ea. Am găsit magazinul de cărți creștine și am cumpărat Biblii și Noi Testamente.

Mare este Domnul oștirilor! Ce minunat a creat El totul! Ce frumoasă e iarna cu zăpada! Când e ger, zăpada scârțâie sub picioare, și nu e vânt deloc, stă așa un calm frumos în jur. Rușii beau ceai fierbinte după fiecare masă și mănâncă muștar (Gorchitsa) care e foarte puternic, și îi place tare lui Elisei.

Am luat bilete spre Krasnoufmsk. Pe tren, am călătorit fără peripeții, și în 24 de ore am ajuns aici, sâmbătă la amiază. Duminică am fost la biserică, am adus salutul și am împărtășit din Cuvânt. Familia Tofan (care au venit aici ca misionari 18 ani în urmă) și frații din biserică s-au bucurat mult și vă transmit salutări. Biserica are undeva la 40 de membri, și sunt 12 tineri și doar 3 sau 4 copii! În locurile acestea oamenii sunt dezinteresați de religie și Biserica se adună doar duminica o dată. În timpul săptămânii se adună tinerii la studiu biblic, repetiții și rugăciune.

Nu este ușor să fii misionar aici. Oamenii sunt străini de Dumnezeu și nu le pasă de sufletele lor. Mulți sunt alcoolici și beau zilnic. Influența Vestică

e foarte slabă. Pe deoparte e bine – în universități încă nu s-a pervertit conceptul de frumusețe în artă, picturile nu sunt abstracte ci natura și animalele sunt realiste. Oamenii sunt simpli.

Marți seara am început studiu Ucenicie în școala lui Isus (2:7) cu tinerii. Miercuri a venit Dani și l-am întâlnit la gară. Seara am avut părtășie la biserică și am discutat despre evanghelizare și cum să mărturisim pe Domnul islamicilor care vin aici pentru lucru (tătari, tadjici, uzbeki și alții). Ieri am mers în oraș să vorbim 'pe ulițe cu drumeții', să îi invităm la adunare și dacă n-au o Biblie să le dăm. Afară totul este acoperit de zăpadă. Au fost -40 în oraș, dar acum s-a mai încălzit; Sunt -18 C. Toți sunt la școală până la 2 după-amiaza. Noi ne pregătim de predică, citim, și mai despicăm lemne pentru exercițiu.

Mulțumim pentru rugăciunile înălțate pentru noi. Rugați-vă ca Domnul să ne dea multa râvnă și înțelepciune să folosim orice minut pentru Împărăția Domnului și Vestea Bună. Domnul să fie slăvit! 🔥

Viktor Cioban
Sacramento, CA

➔ Trezire spirituală în poporul evreu

Un evangelist mesianic crede că se întâmplă o trezire spirituală în comunitățile evreiești din America.

Sid Roth, fondatorul emisiunii *Messiani Vision* din Georgia și prezentatorul emisiunii TV "It's supernatural", a spus că a văzut zeci de americani evrei manifestându-și credința în Hristos în ultimele luni, în timpul evenimentelor evanghelice din New York și California.

Vara trecută pe plaja Brighton, New York, aproape 400 evrei ruși au luat parte la o întâlnire evanghelică. Oamenii au fost vindecați, a spus Roth, inclusiv o femeie în cărucior care nu a putut să umble timp de 5 ani.

Mai târziu, o întâlnire similară în California de aprox. 30 evrei. Și-au mărturisit credința în Hristos. "După părerea mea, aceasta este fără precedent în America", a spus Roth care a slujit în comunitățile evreiești în Uniunea Sovietică mai mult de 15 ani.

"Mă aflu în misiunea evreilor de peste 35 ani și nu am auzit niciodată așa ceva."

Anul trecut, în timpul vizitei sale în Israel, a spus că în jur de 50 de supraviețuitori ai Holocaustului, au crezut în Hristos în timpul a două întâlniri pe care el le-a condus. "După standardele evreiești, aceasta este un lucru fără precedent", a spus Roth.

El crede că întâlnirile marchează "o schimbare de atmosferă" a evanghelistului evreiesc. "Am considerat cele două întâlniri ca semne că orbirea cade de pe ochii poporului evreu", a spus el.

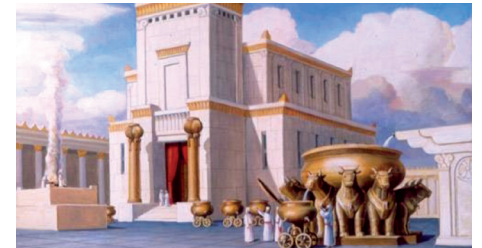
El crede că evanghelizarea poporului evreu are o semnificație profetică.

El a spus că aducându-i împreună pe evrei și neamuri ca și credincioși în Isus, va crea un om nou pe care îl descrie Pavel în Efeseni 2 și va duce la cea mai mare renaștere spirituală pe care o văzut-o lumea vreodată.

"Pavel spune că motivul pentru care a venit Isus a fost de a dărâma peretele separării dintre evrei și Neamuri pentru a forma o nouă specie de om ce va fi locuința lui Dumnezeu", a spus Roth. "Eu simt că biserica este incompletă fără credincioșii evrei și biserica este incompletă fără credincioșii dintre neamuri. Fiecare aduce un ADN special spiritual..." 🔥

Știre preluată de pe www.resursecrestine.ro

➔ Pregătirea pentru slujbe în Templul reconstruit

Evreii din orașul Mitzpe Yericho fac pași practici în pregătirea pentru reconstruirea Templului din Ierusalim, pregătind descendenți Cohanim (de preoți) și leviți, pentru serviciul divin. În școala Mitzpe Yericho, preotul Templului învață exact cum să conducă serviciului zilnic al Templului și să ofere sacrificiile cerute. "Astăzi este un eveniment cu adevărat istoric pentru poporul evreu", a spus organizatorul Levi Chazan referindu-se la faptul că o altă parte a școlii este completă. "Este începutul lucrării pentru cel de-al treilea Templu".

Școala va include o imitație exactă a Templului. Ultima adăugare la imitație a fost domeniul în care preoții au turnat jertfă cu vin și apă. Jertfa cu apă s-a oferit în mod tradițional de sărbătoarea Sukkot (a corturilor), ce a fost sărbătorită anul trecut.

Festivitățile au însoțit completarea următorului pas în construcția școlii. Printre cei prezenți, a fost Baruch Marzel, un activist și ajutor parlamentar pentru MK Michael Ben-Ari, de multă vreme în Israel. Timpul lucrării în această școală este în mod deosebit potrivit datorită revoltelor musulmane recente împotriva vizitelor la Muntele Templului, a spus Marzel. 🔥

Știre preluată de pe www.radiofiladelfia.ro

➔ Hillary Clinton, rugată să intervină în apărarea misionarilor din Haiti

Avocații unuia dintre misionarii acuzați că ar fi răpit un grup de copii haitieni i-au cerut într-o scrisoare secretarului de stat american Hillary Clinton, să obțină de la autoritățile haitiene un acord în baza căruia clientul lor să-și poată contacta familia. Avocații Reginald Brown și Jennifer O'Connor scriu că „fără a

pune la îndoială integritatea persoanelor implicate în sistemul judiciar haitian, credem că este evident că situația fără precedent din Haiti necesită un răspuns dincolo de ceea ce ar fi de așteptat dacă lucrurile ar avea un curs obișnuit.” În răspuns la solicitarea scrisă, reprezentanții Departamentului de Stat

al SUA au declarat că nu vor interveni direct asupra cazului, întrucât respectă guvernarea autorităților haitiene.

Autoritățile americane au menționat că misionarii au primit deja vizite din partea reprezentanților consulari ai SUA și că ar fi neobișnuit ca Hillary Clinton, sau orice alt secretar de stat să se implice personal în această problemă. Cu toate acestea, purtătorul de cuvânt al Departamentului de Stat P.J. Crowley a declarat pentru agenția Reuters că oficialii SUA au luat legătura cu autoritățile haitiene pentru a discuta implicațiile unei eventuale neputințe a autorităților judecătorești de a gestiona cazul. 🔥

Știre preluată de pe www.radiofiladelfia.ro

➔ Americanii se declară împotriva căsătoriilor homosexuale

Un nou sondaj de opinie realizat de Angus Reid Public Opinion arată că majoritatea americanilor susține Curtea Supremă a Statelor Unite care va apăra căsătoria între un bărbat și o femeie împotriva adversarilor din California ce promovează mariajul persoanelor de același sex. 52% dintre participanții la sondaj spun că doresc respingerea de către Curtea Supremă a argumentelor constituționale făcute de adversarii din California, și doresc susținerea legislativă a acestor decizii.

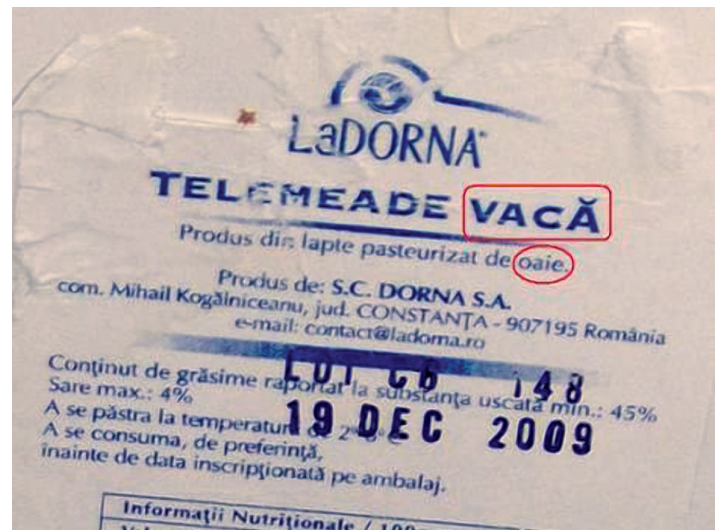
58% s-au declarat în favoarea unei astfel de legi, în timp ce 34% dintre participanții la sondaj susțin legiferarea căsătoriei între persoane de același sex.

Aceleași procente se păstrează și în cazul în care americanii ar fi chemați la un vot prin referendum.

“Americanii se opun căsătoriei persoanelor de același sex” a declarat Brian Brown director executiv al Organizației Naționale a Căsătoriei. Tot el susține că datele publicate de sondajele de opinie cu privire la susținătorii căsătoriei tradiționale sunt mult modificate, numărul acestora fiind cu cel puțin 7% mai mare. 🔥

Știre preluată de pe www.radiofiladelfia.ro

SURPRINZĂTOAREA ROMÂNIE

A-NVIAT PENTRU TOTI...

A-nviat pentru toți Fiul Jertfei,
A ieșit din sinistrul mormânt.
Să răsunе, din nou, imnul slavei
Pe bătrânul, spinosul pământ!

A ieșit să arate viața
Ce-a vrut s-o suprimе Pilat,
Să pună Lumină în suflet,
Să vindece duhul ingrat.

Nici o ființă nu e lăsată
'Nafara divinului plan
A-nviat pentru toți să ne cheme
În cerescul, eternul Liman.

Cine-nțelege taina-nvierii
Și răspunde vocii de Sus
Se lansează pe calea ce duce
În Țara ce n-are apus.

Planeta era-n rătăcire
Din himeră făceau dumnezeu
Speranța ființei umane
Zăcea în lanțul cel greu.

Dar când piatra a fost prăvălită
Să iasă, în slavă, Hristos
O eră de har începuse
Pentru orice om păcătos.

Cine să-L țină în beznă
Pe Cel pe nedrept chinuit?
Puterea infernului piere
Când vrea Creatorul slăvit.

Cuvântul Lui a spart stânca,
Brațul Lui a ajuns în abis
Să-L scoată pe Omul durerii
În lumea nevoii trimis.

L-a-nviat să prezinte planetei
Perspectiva cereștii Lumini
Să arate la toți că iubirea
Poate purta cununa de spini.

Doar o inimă poate-nțelege
Un act cum altul n-a fost
Când un Rege ucis de mulțime
A-nvins moartea cu greu-i cost.

A-nviat pentru toți să cunoaștem
Stări ce-n lumea de humă nu-s
S-avem părțășii cu-mpăratul
Cum în Cartea Vieții e spus.

Iar El, Cel jertfit pentru oameni
Și azi ne inundă cu har,
Ne-ajută să-nțelegem o taină
Ce-și are izvoru-n Calvar.

E viu pentru toți Salvatorul
E-n noi și cu noi ne-ncetat
Trăi-vom plenar ÎNVIEREA
Slujindu-L pe Mielul jungheat

Nimic nu ne poate abate
Din calea trasată de El
Legământul făcut cu Mesia
E consfințit prin eternul inel...

Să răsunе din nou simfonia,
Prin care-L cinstim pe Cel viu
Ne-a scos din groapa pierzării,
Din traiul grozav de pustiu.

Pulsează în noi Duhul vieții,
Și undele crezului sfânt
Cunoaștem secretul frum'seții,
Și știm ce-i dincol' de mormânt.

George Cornici
3 Martie, 2009